

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

ABONĒŠANA!

Indekss: 1164

Visās Latvijas Pasta nodaļās un internetā www.abone.pasts.lv ir iespējams abonēt laikrakstu “DDD” 2013. gadam.

Par abonēšanu uz ārzemēm, lūdzu, interesējieties laikraksta redakcijā.

Laikraksts “DDD” arī 2013. gadā iznāks divas reizes mēnesī, publicēs ziņas, pētījumus un ļoti atklātas intervijas ar sabiedrībā pazīstamām personām par vissvarīgākajiem politiskajiem, ekonomiskajiem, tiesību un kultūras jautājumiem, par attiecībām ar citām tautām un valstīm, kā arī par cilvēces turpmāko attīstību.

Šajā numurā lasiet!

CĪŅA VĒL NAV GALĀ

→ 2. lpp.

ETĪDE PRĀTA VINGRINĀJUMIEM

→ 3. lpp.

CELIES PĀRI PĀR ŠAUBĀM UN BAILĒM!

Saruna ar mūziķi Aivaru Brīzi

→ 5. lpp.

Globālās oligarhijas globālās spēlītes jeb ROTŠILDI pret ROKFELLERIEM

→ 6. lpp.

CEĻŠ UZ EIROPAS FEDERĀCIJU?

Saruna ar Latvijas Juristu biedrības dibinātāju, atjaunoto LR Robežapsardzības spēku pirmo komandieri Ivaru Redisonu

→ 7. lpp.

PIEMINEKLIS CĪNĪTĀJIEM PRET OKUPANTIEM

Saruna ar Bauskas novada domes priekšsēdētāju Valdi Veipu

DDD: Laikraksta “DDD” lasītāji ierosināja jūs uzaicināt uz sarunu, lai uzzinātu vairāk par Bauskā uzstādīto, 14. septembrī atklāto pieminekli Latvijas brīvības cīnītājiem un ap to sacelto aģiotāžu.

Valdis Veips: Piemineklis ir uzstādīts Bauskas aizstāvjiem, kuri cīnījās pret otrreizējo padomju okupāciju. Tā iniciators bija Imants Zeltiņš, kurš pats ir piedalījies Bauskas aizstāvēšanā 1944. gadā. Viņš vērsās pašvaldībā ar

lūgumu ierādīt vietu, kur varētu šo pieminekli uzstādīt. Pašvaldība atbalstīja viņa iniciatīvu, neieguldot papildus finanšu līdzekļus.

Ideju uzstādīt pieminekli atbalstījām tāpēc, ka tas atgādina par unikālu, Latvijā vienīgo gadījumu, kad gandrīz

ilgu laiku noturēja frontes līniju, tādējādi dodot iespēju daudziem cilvēkiem izglābties, atstāt Latviju un aizbraukt uz Rietumiem.

DDD: Kādēļ, jūsprāt, piemineklis sacēla tik lielu aģiotāžu?

V.V.: Godīgi sakot, biju ļoti pārsteigts par šo reakciju. Tikos ar septiņām krievu valodā radošām televīzijas kompānijām.

“Nevajadzētu būt tā, ka tikai valsts svētkos pieliekam karodziņu pie žaketes atloka un it kā vairāk iztaisnojamies, bet arī ikdienā jāatceras, ka esam latvieši un ka Latvija ir mūsu senču zeme.”

trīs simti brīvprātīgo, atsaucoties Bauskas apriņķa priekšnieka Jāņa Uļuka aicinājumam, devās aizstāvēt savu pilsētu pret otrreizējo padomju okupāciju. Tas ir ļoti svarīgi, ka jaunieši plecu pie pleca kopā ar karavīriem ļoti

Skaidroju, ka šis piemineklis ir veltīts latviešu brīvprātīgajiem, kuri cīnījās pret padomju okupāciju, ka uz pieminekļa nav nacistu simbolikas, utt. Diemžēl paliku nesaprasts.

Bija arī daudz provokatorisku jautājumu. Piemē-

valsts laikos (1920-gados) par godu Latvijas Brīvības cīņām. Tendenciozi ievirzītajiem žurnālistiem pastāstīju, ka mums novadā ir arī Uzvaras vidusskola, kas atrodas Gailišu pagastā.

Turpinājums 4. lpp.

BŪS ROZĪTE VAI REŽICA?

Jūlijs Trops

Madonas novadā

Laiku lokos dažādi ir tikusi dēvēta Latgales sirds – Rēzekne. Spilgtākie – Rozīte (dziļā senatnē), arī Režica, kad novadu bija okupējusi tumsonīgā Moskalija – Krievija. Tulkojumā “Režica” ir griešana, iznīcināšana. Un arī šodien tāpat kā citur, kur valda krievvalodīgo ievēlētie “saskaņieši”, Rēzeknē latviskums, mūsu vēsture u.c. latvju gara mantas

tiek rafinēti, viltīgi iznīcinātas. Bet ko citu var gaidīt, ja pilsētas domē valda cilvēks, kurš vēl nesen, skanot Latvijas himnai, staigāja apkārt, rokas bikšu kabatās sabāzis?!

Un tā nebija tikai “rusišķ kultūriš” demonstrēšana. Pēdējā laikā pilsētā regulāri tiek nolauzti nesen iestādītie jaunie kociņi renovētās galvenās ielas malā. Pēc renovācijas piemineklis “Vienoti Latvijai” tik ļoti nomaskēts apskatei, ka riebjas; sabiezinātie luksofori esot paredzēti gājēju drošībai... Jā, sātana kalpi – vilki jēru ādās – jau izsenis ir ļoti gudri realizējuši tautu iznīcināšanu ar briesmīgiem meliem par paradīzes “realitāti” zemes virsū.

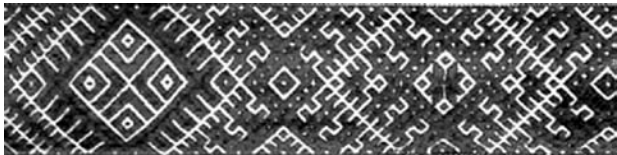
Rēzeknē atkal galvu ceļ Interfronte, laikam Lindermana iedvesmotā “Latgales autonomijas” sakarā. Latvieši Rēzeknē ir mazākumā. Biedrība “Daugavas Vanagi” protestē pilsētas domē, ka, renovējot vietu, kur 1940/41. gadā čeka iznīcināja cilvēkus, kad

Rēzeknes upē ūdens bija sarkans no upuru asinīm, sarkanā terora upuru piemiņas akmenim priekšā uzcelta siena, kas acīm noslēpj šo piemiņas simbolu. Jā, “reznutj” – griezt, iznīcināt latviešus un viņu “supu” valodu, tas visai bieži krieviski izskan pilsētas ielās...

Rēzekne nekad neatgriezīsies Režicas statusā, jo DDD notiks, un Interfronte, kurā gana daudz arī nodevēju – latviešu, tiks aizmēzta vēstures mēslainē! Bet pagaidām “interfrontieši” kā blaktis lien ārā un posta Latgales sirdi.

Pagaidām vēl...

APSVEIKUMI

Kopā ar dzīviem un veļiem
Varoņi pulcēties sāk,
Raugi, pa rasotiem ceļiem
Mūžīgā Latvija nāk!

/V.Strēlerte/

Laikā, kad “neatkarīgā” (nozagtā) Latvija tiek
steidzami iztirgotā gan Rietumiem, gan Austrumiem,
Dievs, svēti Latvijas Nacionālo fronti un laikrakstu
“DDD”!

Leons Laitāns

Vēlu visam kolektīvam Dieva svētību, spēku, izturību
ciņā par 18. Novembra Patiesi Neatkarīgo Latviju bez
kolonistiem!

G.Bērziņa

Latvija, mūžam mans skatiens
Vaicājot tevī būs vērst.
Vienīgi tu manai dzīvei
Īstenās vērtības mērs.

/M.Ķempe/

Latvijai novēlu, lai pēc iespējas ātrāk Latvijas Nacionālā
fronte pārņem varu Latvijā!

Ar cieņu,

Eva Bule

“Tev mūžam dzīvot, Latvijai!”
Vēlu veiksmi un prieku Jūsu pašreizējā darba
laikraksta “DDD” veidošanā. Lai veicas!

Lilija Treice

Sveicu Jūs 18. Novembrī un novēlu cīnīties par tās
valsts atjaunošanu, ko radīja mūsu senči un ko tagadējā
paaudze pati ir iznīcinājusi!

Ciņai sveiks!

Aivars Gedroics

JAUNA GRĀMATA

Aleksandrs Svijašs
Jūlija Svijaša

POZITĪVO PĀRMAIŅU KALENDĀRS

Daudzreiz cilvēks jūt,
ka dzīve nav tāda, kādai
tai būtu jābūt. Mēs jau
zinām, ka viss ir mūsu
rokās, lai to mainītu,
bet nesaprotam, kas tie-
ši būtu jāmaina, un ar
ko sākt? Tāpēc apgāds
“Vieda” ir izdevis jaunu
grāmatu, kas ir kā iek-
šējo pārmaiņu veikšanai
nepieciešamais instru-

ments un ceļvedis. Turklāt 1. janvāris – pārmaiņu pirmā
mēneša pirmā diena – var būt jau rītdien!

Šī ir vērtīga sistēma, kas palīdzēs pārveidot savu at-
tieksmi pret dzīvi. Katru mēnesi jūs strādāsiet ar vienu
no savas daudzpusīgās personības šķautnēm.

Pirmais mēnesis – jūs attīrāties no sārņiem sevī, savā
dvēselē un attīrāt telpu ap sevi.

Otrais mēnesis – jūs mācāties saskatīt pilnību sevi iek-
skaujošajā haosā.

Trešais mēnesis – jūs attīrāt savu ķermeni no emocio-
nālajiem sārņiem, kas tajā uzkrājušies.

Ceturtais mēnesis – jūs uzlādējaties ar enerģiju. Un tā
tālāk.

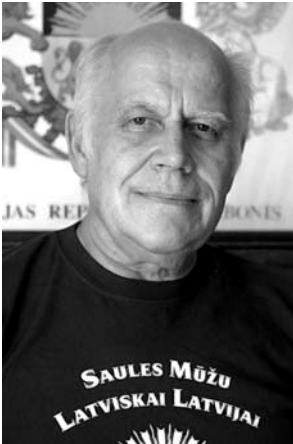
Miljoniem cilvēku pieļauj vienu un to pašu kļūdu. Viņi
nedzīvo sev un netiecas pēc saviem mērķiem. Beidziet
nodoties citu sapņiem un piepildīt citu gaidas. Mīliet un
pienācīgi novērtējiet, pirmkārt, sevi, lai ko arī teiktu citi
cilvēki. Kad jūs pats sev kļūsit par vissvarīgāko un vis-
dārgāko būtni, tikai tad apkārtējie jutīsies labāk līdzās
jums. Jūs nekad nespēsīt padarīt laimīgus citus, pats
būdamis nelaimīgs. Pirmais cilvēks, par kuru jums vaja-
dzētu parūpēties, lai rūpētos par citiem, esat jūs pats.
KALENDĀRS palīdzēs jums to paveikt. Noteikti!

Šī būs arī lieliska dāvana Ziemassvētkos kādam tuvam
cilvēkam.

CĪŅA VĒL NAV GALĀ

Vai 20 gadi nebūtu pietiekami daudz, lai beidzot pie-
nāktu Taisnības stunda tiem, kas Latvijas vārdu vien-
mēr ir turējuši savā sirdī? Viņi vēl joprojām tiek nīsti
un pazemoti, kaut būtu pelnījuši savas tautas pa-
teicību un cieņu. Cik ilgi var klauvēt pie aizvērtām
durvīm, ja esi nīsts pat savā tēvu zemē? Bet ja āži
vai kangari ir ielikti par dārzniekiem, tad visu var
sagaidīt.

Si būs mana kārtējā
klauvēšana pie varas kun-
gu durvīm, kuriem ideāls
nav latvju tauta un Latvi-
ja, bet gan saliekta mugu-
ra svešu kungu priekšā
Lotārs Stūre

PAR “ČEKAS MAISIEM” UN TAISNĪBU

ATKLĀTA VĒSTULE Saeimas deputātam Andrejam Judinam

[..]
16. oktobra “Krustpunk-
tā” un 21. oktobra “Nekā
personīga” pārraidēs Jūs
solījāt palīdzēt atjaunot
taisnību politiski represē-
tajiem brīvības cīnītājiem.
Paldies par šo veltmi; ceru,
ka kaut kas tiks īstenots,
lai varas kungu nīstajiem
Latvijas patriotiem reiz
pienāktu Taisnības stun-
da.

Par šo taisnības atjau-
nošanu es cīnos jau vairāk
nekā 20 gadus, bet visur
sastopos ar naidīgu 4. mai-
ja režīma ierēdņu varzu,
izjūtot no viņu puses nai-
du, nevis pretimnākšanu,
pret tiem, kas, riskējot ar
ģimenes laimi un pat dzī-
vību, ir ziedojušies Tēvze-
mei, lai atbrīvotu to no
okupācijas jūga. Pēdējo rei-
zi februārī visiem Saeimas
deputātiem (izņemot SC)
un Valsts prezidentam es
nosūtīju lūgumu virzīt Sa-
eimā “čekas maisu” atvēr-
šanu, lai politiski represē-

tie brīvības cīnītāji varētu
piekļūt savām čekas lietām
un atmākot čekas spiegos
– “stukačus”. Bet deputā-
ti, uzspļaujot likumam par
atbildes sniegšanu 30 die-
nu laikā, nav pat atbildē-
juši. Nožēlojama visatļau-
tība un likuma mīdīšana
kājām, un to dara Saeima,
kas pati izdod likumus!
Savukārt Prezidenta kan-
celeja man par šo iedro-
šināšanos sāka pat drau-
dēt... Savā lielummānijā
tā manu iesniegumu ne-
nodeva Bērziņam, tādējādi
pārkāpjot manas tiesības
vērsties un saņemt atbildi
no valsts amatpersonas un
iestādes. Bet tiesības virzīt
uz Saeimu ierosinājumu
taču ir tikai Valsts presi-
dentam, nevis “Kluba 21”
ielikteņiem no Prezidenta
kancelejas.

Vēršos pie Jums ar lūgu-
mu izskaidrot, vai preto-
šanās kustību dalībnieku,
kas bez ieročiem cīnījās
pret okupācijas varu, če-

kas lietas, kā manējā, ir
Latvijā? Vai TSDC apzināti
melo, ka tās neatrodas Lat-
vijā? Tāpat TSDC atsakās
pat atklāt elektroniskos
čekas spiegos, kas daudzus
gadus izspiegoja mūsu ģi-
meni. Cik ilgi turpināsies
ši čekas privileģēšana, sar-
gāšana un brīvības cīnītāju
diskriminācija un nīšana?

[..]

Par manu nacionālo stāju
un pretpadomju propogan-
du sadzīvē ir minēts čekas
“stukaču” elektroniskajos
ziņojumos. Man ir kopijas,
un kopijas ir arī TSDC. Es
pastāvīgi cīnījos arī pret
pārkrievošanu, un man ir
atbildes no iestādēm, kur
daudzreiz pārkrievošanas
gadījumi tika novērsti. Ne-
ticami, bet novērsa (man ir
šīs vēstules)! Savu tautību
“LATVIETIS” es uzskatu
par lielāko pagodinājumu
un svētumu. Nepiedalījā-
mies okupācijas režīma vē-
lēšanās, sestdienas talkās,
demonstrācijās un atsaci-
jāmes maksāt okupācijas
monstram Uzvaras parkā.
Tikos ar nacionāli domājo-

ko pārbaudi Kalēju ielā,
mani atzina par tiesājumu
– veselu un pieskaitāmu.

Tātad, kad beidzot re-
presētie brīvības cīnītāji
varēs piekļūt savām čekas
lietām?

Kad mums atļaus atmas-
kot čekas spiegos un tiks
izbeigta čekistu privileģē-
šana?

Kur un kādi dokumen-
ti jāiesniedz, lai saņemtu
Nacionālas pretošanās da-
lībnieka apliecību?

Lūdzu Jūs kā juristu iz-
skaidrot, kāda gan ir atšķi-
rība starp Gestapo, SD un
VDK, čeku? Gestapo un SD
tika tiesāti kā noziedznie-
ki, tiem nav atļauts ieņemt
amatus valsts pārvaldē.
Bet nagu maucēji – čeka
– tiek gluži vai dievināta,
privilģēta un sargāta, un,
galvenais, slēpta “maisos”,
saudzēti šo darboņu vār-
di un pagātne, kas slāpēta
latviešu asinīm. Čekisti ir
kļuvuši par miljonāriem
futbola, gāzes, hokeja, ze-
mes spekulācijās, un varas
kungi sargā, lai neliešiem
pat elpu neuzpūstu... Vai

**“Gestapo un SD tika tiesāti kā
noziedznieki, tiem nav atļauts ieņemt
amatus valsts pārvaldē. Bet nagu
maucēji – čeka – tiek gluži vai dievināta,
privilģēta un sargāta, un, galvenais,
slēpta “maisos”...”**

šiem tautiešiem. Gatavojoties
demonstrēt Jūrmalas–
Satravkas konferencē un
cenšoties rast kontaktus
ar H-86, kas neizdevās,
mums tika atņemtas vergu
pases, un 1986. gadā pašus
pirmos padzina no okupē-
tās Dzintenes.

Mēs par līdzīgām darbi-
bām, kādas veica Ģederts
Melngalvis un Pēteris
Lazda, netikām ievietoti
trakomājā, bet mums ar
sievu tas tika piedraudēts.
Pirms tiesas, izejot psihis-

Jums liekas, ka tas ir nor-
māli, ja tiek slēpti, dievinā-
ti Latvijas bendes – VDK
darboņi, bet nīsti un paze-
moti brīvības cīnītāji?

Godātais Judina kungs,
es ceru uz Jūsu palīdzību
un izsmēlošo atbildi, ko
garantē Latvijas likumi.

**Latvietis
Lotārs Stūre**
*PSRS okupācijas režīmā
politiski represēts brīvības
cīnītājs
Indianapolē ASV*

Kurp aizej Tu, Rīga?

Jānis Krūmiņš

*Latvietis, barikādžu
dalībnieks, pensionārs no
Kurzemes*

Šāds jautājums man ra-
dies pēc nedēļas ilgas uz-
turēšanās Rīgā. Vai biju
devies uz Latvijas galvas-
pilsētu – Eiropas kultūras
galvaspilsētu 2014.gadā,
vai uz krieviskās kultūras
pilsētu, kā Pleskava, Nov-
goroda vai Tvera?

Rīgā sabiedriskajā trans-
portā ir dzirdama vienīgi
krieviskā runa. Daudzi po-
licisti un taksometru šofe-
ri tā arī nespēj īsti parunāt
latviski. Apmeklējumā pie
ārsta redzu, ka gandrīz visi
pacienti ir krievvalodīgie.

Pat ārsts sarunu sāk krie-
viski un ir gluži pārsteigts,
ka kāds runā latviski. Cen-

trāltirgū joprojām brīvi
rikojas “spirkik” un “siga-
reti” tirgotāji. Daudzi Rīgā
staigā ar uzrakstiem uz
jakām “СССР” (“PSRS”) vai
“РОССИЯ” (“Krievi-
ja”). Daudziem ir mašīnas
ar Krievijas karogiem un
uzrakstiem zem numura
zīmēm “Я люблю Россию”
 (“Es milu Krieviju”). Pur-
vciena un Pļavnieku ra-
jonos bērnu uz veikalu
pēc maizītes nevar sūtīt,
jo mazie krievvalodīgie
laupītāji gluži vienkārši
naudiņu atņem. Vakaros,
tumšajā laikā tur staigāt ir
bīstami.

Kad kādai krievvalodī-
gai jauniešu grupai, kas
nerunāja vai negribēja
runāt latviski, jautāju,
kāpēc viņi nemācās valsts
valodu, atbilde bija nepār-
protama (protams, krievis-
ki): “Mums to nevajag, jo

vecāki mājās un skolotāji
skolā skaidro, ka drīz Lat-
vijā atkal būs Krievija; tad
jau mēs labāk mācāties
runāt angļiski!” Lūk, ar
kādu pārliecību Rīgā dzīvo
krievvalodīgie svešautie-
ši. Un to visu uztur un vei-
cina pašreizējā Rīgas dome
ar Ušakovu priekšgalā.

Kādu Eiropas kultūru
mēs Rīgā redzam 9. mai-
jā? “На Берлин!” (“Uz
Berlīni!”), “За победу!”
 (“Par uzvaru!”), “Бей
фашистов!” (“Sīť fašis-
tus!”) un citus Latvijas
valstij svešus uzsaukumus
un izteicienus mēs redzam
un dzirdam katru gadu.
Nemaz nerunājot par
“krieviskās” mentalitātes
“kulturalājam” izdarībām
pie tā saucamā “Uzvaras
pieminekļa”.

Visu to redzot un dzir-
dot, kad Rīgā padzīvoju
vien īsu brīdi, es sapratu,
ka ne jau par šādu Rīgu
cīnījās latviešu karavīri
1919. gada novembrī un ne
jau par šādu Rīgu es kopā

ar citiem latviešiem stā-
vēju uz barikādēm 1991.
gada janvārī. Bet šodien
Rīga vairs nav manas tau-
tas, manas valsts galvas-
pilsēta! Man ir skumji, un
ir jāatzīst, ka latvietim no
Kurzemes Rīgā nav vairs
ko meklēt...

Īsti nezinu, ko darīt?
Nav vairs ne tās veselī-
bas, ne tā spēka, lai aktīvi
cīnītos. Kur prezidents,
valdība un Saeima? Vai
tiešām būs Latkrievija, un
mēs kļūsim par latvijciem?
Protams, ir nepieciešama
ceturrtā Atmoda. Bet kas
būs tie, kas atmodinās Lat-
viešu Tautu?

P.S. Cien. laikraksta
“DDD” redakcija. Es kā
ilggadējs “DDD” lasītājs
ļoti cīnu Jūsu latvisko
garu, un pēc Rīgas apmek-
lējuma vērsos pie Jums ar
savu sāpi. Vienīgi Jūs esat
laikraksts, kurš saprot
latviskās vērtības. Paldies
par to.

J.K.

ETĪDE PRĀTA VINGRINĀJUMIEM

A.V. Gremze

Netaisnībai ir viena īpašība, kura ne vienmēr tiek ievērota vai novērtēta, proti, tā ierosina intensīvi domāt par netaisnības cēloņiem un to, kā pret netaisnību cīnīties. Tamdēļ arī pasaules sabiedrībā tiek panākts nosacīts līdzsvars un novērots, ka visur valda īsta netaisnība, un arī otrādi – nekad nav bijis tā, ka visur visos jaugtājumos ir viena vienīga taisnība. Bet kas tad traucē taisnībai triumfēt pār netaisnību?

“Dzīvojot šādos vispārējās globalizācijas haosa apstākļos, sabiedrība zaudē spēju pamanīt netaisnības patiesos iemeslus un perēkļus, kas tālu pārsniedz viņu personiskās problēmas.”

Dzīvnieku pasaulē to varētu raksturot kā eksistences nepieciešamību – kas vilkam taisnība, tas zaķim ir netaisnība. Cilvēki ar savu intelektu ir gājuši tālāk: apmierinājuši izsalkumu, tiecas pēc komforta un varas pār citiem. Bet, lai tiktu nodrošināta vara, ir nepieciešami materiālie resursi; lai būtu materiālie resursi, ir nepieciešams pārspēt citus. Ir labi vēl, ja tas tiek panākts ar centīgu darbu vai attīstītu prātu. Bet prātam piemīt arī īpašība censties iegūt labumu no citu prāta mazspējas, un, lūk, aug kājas netaisnībai. Te nu vairs nekādi līdzekļi nav zemē metami, kas var dot lielāku vai mazāku ieguldījumu varas stiprināšanā.

Var tikt izmantotas visvērtākās cilvēku jūtas ar dažādām reliģijām, cilvēku cīņa par savām tiesībām, par brīvību vai ar skaisiem vārdiem izgreznotām ideoloģijām. Un te – jo vairākie sašķelta sabiedrība, jo vājāka saikne ar tās pagātni un tās mantojumu, jo lielāks dažādu tautību sajaukums, jo vieglāk panākt pretēji viņu vēlmēm esošus lēmumus un likumus, kam

paši dod akceptu... Bet pēc tam ģimīs apgriežas otrādi svētā sašutumā par acimredzamo un neticamo.

Pūlis sāk līdzināties pavāniem, kas priekā sit sev pa krūtīm, liksmojot par globalizāciju, monopoliem, lielveikaliem, kas ar atlaidēm, bonusiem, izpārdošanām, bez pārtraukuma apgādā ar apšaubāmas kvalitātes (nereti pat veselībai kaitīgu!) produkciju. Tas nekas, ka aizvien mazāk iespēju iegādāties īstu krējumu vai desu, toties

ir nezināmas izcelsmes izstrādājumi ar sintētiskām ādām un putrai līdzīgu saturu. Toties kāds iesaiņojums, un turklāt vēl pats var paņemt!!! Zemnieks tiek izspiests no savas dabīgās vides, un grūti atrast kādu vietu pat visattālākajā valsts nostūrī, kur var iegādāties dabisku, baudāmu un veselībai nekaitīgu produktu. Pat veikālā pirkta maize ir tik ļoti sazāļota, ka pēc nedēļas vēl mīksta un nepelē. Atvērtā pudelē alus puto vēl pēc trim dienām. Vai to ir iespējams panākt bez ziepju zālēm? Bet civilizēties paviāns tik priecājas – cik skaisti puto!

Vai tad mēs esam daudz tālāk savā attīstībā tikuši par pavāniem? Nekad neesmu dzirdējis, ka kādam pūtiķim būtu vajadzīgs ledusskapis vai automašīna, bet to, ka tam ir ļoti svarīgi, lai ļauj viņam mierīgi dzīvot savā ierastajā vidē, gan.

Civilizācija savā varaskārē ir nonākusi tik tālu, ka par tādiem “sīkumiem” kā globālo sasīlšanu un citām globalizācijas problēmām ir gluži vienkārši neiespējami padomāt. Kurš būs

tas, kurš pirmais ies uz pašnāvību? Uz to ir spējīgi tikai musulmaņi...

Ja es vairs nekādi nevaru iztikt bez savas personiskās lidmašīnas vai kruīzu kuģim līdzvērtīgas jahtas, tad kurš būs tas, kurš atļausies ierobežot manas cilvēktiesības?! Privātīpašums ir svētāks par pašu Pestītāju un Romas pāvestu. Un te nu mēs nonākam pie problēmas saknes. Globalizācija ir tik tālu globalizējusies, ka attopamies pie nelielas cilvēku kategorijas, kuri ar savu kapitālu tur rokās visus svarīgākos saimnieciskie finansīālos pavedienus, kuri nosaka, kas no viņu viedokļa ir taisnība un kas nav. Ir tikai “viena taisnība”, un tā ir tiem, kuru rokās atrodas globālo banku seifu atslēgas.

Tam visam ir apbrīnojama līdzība ar to globalizāciju, kuru mēģināja realizēt boļševiki – tāpat nelielas nomenklatūras interesēs. Vai vispār ir iespējama sabiedrības nodrošināšana ar taisnīgu pārvaldīšanu? Jā, ir. Vismaz ir iespējams tam tuvojies, ja valstī valda nacionāla vienotība, ar tautas vienotām interesēm, ar tiem, kuriem tā uzticējusi savu pārstāvniecību visos līmeņos.

Negodīgi cilvēki, sliņķi un pasaules klaidoņi jūtas labi tikai haosa un anarhijas apstākļos. Ja valsts vara cenšas pielāgoties šim aprindām, tad tas nepārprotami norāda uz pastāvošā režīma kriminālo raksturu. To mēs redzam vairāk nekā pārliecinoši 4. maija režīma visās tautsaimniecības nozarēs un drošības struktūrās – vai tās ir bankas (Baltijas banka, Parex, Krājbanka), vai tiesu sistēma un medicīna ar sistemātisku korupciju, ar darījumu blēdīgo raksturu (Ķemeru viesnīca, fotoradari, Vagonu rūpnīcas nedienas), ar graužošu ēnu ekonomiku, ar nodokļu nemaksāšanu, kam pa pēdām seko miljonos rēķināmie parādi par komu-

nāļaiem pakalpojumiem. Šādos apstākļos, kad pati varas sistēma sastāv no negodīgiem cilvēkiem, atliek vien noplātīt rokas.

Ja valsts ierēdņi netiek galā ar saviem tiešajiem pienākumiem, tad tā ir ideāla vide kontrabandai, visa veida zagļiem, narotiku izplatītājiem, primitīviem krāpniekiem un izsitējiem. Ierindas cilvēku dzīve tiek pataisīta par elli zemes virsū. No policijas velti gaidīt kādu palīdzību, jo tie ir aizņemti ar valsts ierēdņu apsargāšanu. Viņu īpašumiem apkārt apjozti augsti mūri ar sargtorņiem (Beberbeķos, Mārupē u.c.). Bet, ja kāds mednieks ar savu bisi uzšaus kādam zivju zaglim viņa diķi, tad to vēl vazās pa tiesām – vai viņš ir savu ieroci lietojis likumā paredzētajā kārtībā.

Dzīvojot šādos vispārējās globalizācijas haosa apstākļos, sabiedrība zaudē spēju pamanīt netaisnības patiesos iemeslus un perēkļus, kas tālu pārsniedz viņu personiskās problēmas. Līdz pat šai baltai dienai neatradīsiet skaidrojumu, kā liberālā demokrātija ASV bija spējīga kokeētēt ar visnežēlīgāko terora režīmu boļševiku apstēstā Krievijā? Bet Tuvajos Austrumos, kur pilnīgi nekas nelīdzinās tiem drausmīgajiem apstākļiem, kādi valdīja PSRS, bez kavēšanās iejaucās ar militāru spēku “taisnības” vārdā. To vajadzētu mēģināt saprast arī pašreizējai Krievijai. Pazīmes tam, protams, ir, bet tā vien liekas, ka cena, ko tie maksājuši par visu noziegumu slēpšanu, kā nepārvarams smags slogs guļ uz viņu pleciem, kas paralizē iespēju rīkoties. Ko nespēja nīstie fašisti, tas neradīs nekādas pūles cionistiem. Arī tur tāpat kā pie mums liktenīgs var būt tautas nacionālās inteliģences zaudējums. Tas rada arī vājas cerības, ka no Austrumiem kādreiz sagaidīsim siltākus vējus.

18. NOVEMBRA GAISOTNĒ

Miervaldis Ceimurs

*Pensionārs
Ziemeļkurzemē,
bij. Rīgas pašvaldības
Tautas frontes deputāts,
apbalvots ar Barikāžu
aizstāvju piemiņas zīmi,
½ latvietis, ½ līvis, vēl
joprojām Latvijas patriots
(neraugoties uz valdītāju
neizdarībām un
aizvainojumiem)*

Mēs, abu Latvijas pamattautu latviešu un līvu pārstāvji, esam priecīgi un lepnī, ka pirms 94 gadiem pasludināja Latvijas suverenitāti, un mūsu vectēvi prata to aizstāvēt un nosargāt Brīvības cīņās pēc Pirmā pasaules kara. Mēs lepojames par latviešu legionāriem, kuri cīnījās

Barikādēm, lai okupantu pēctečiem atlautu laikrakstos “Vesti Segona” un “Čas”, kā arī saietos Maskavas namā izvirzīt lozungu “Vienlīdzīgas tiesības – galvenais priekšnoteikums krievu pasaules saglabāšanai Latvijā”? Un Rīgas domes deputāta R. Pankratova izteiciens, ka tagad Eiropas Savienībā Latvija ir Eiropas pakala?! Tāpēc R. Pankratovs izpelnījies Maskavas žurnālistu ievēribu un tiek godāts par “Latvijas krievu kustības lideri”.

Es ceru, ka daudzās komisijas un organizācijas, kas devušas noraidošus slēdzienus par referendumu pilsonības “0” variantu, iespaidos Centrālo vēlēšanu komisiju izvairīties no latviešus aizvainojošā referendumā, un mēs ie-

“Nav jākļūst Rietumeiropas “prātnieku” cilvēktiesību regulām, jo viņi nav piedzīvojuši padomju, lielkrievu okupācijas žņaugus.”

pret asiņaino boļševiku režīmu Otrajā pasaules karā. Tāpēc 16. martā kopā ar vēl izdzīvojušiem kara veterāniem zem Latvijas karogiem pulcējamies pie Brīvības pieminekļa Rīgā, Lestenes Brāļu kapos un citās piemiņas vietās.

1990.–1999.gados mūsu patriotisms iedvesmoja cīņai pret padomju okupācijas režīmu, un izdevās atjaunot valsts suverenitāti. Bet, vai esam pratuši to nosargāt, pasargāt no apvainojumiem, apsplaudināšanas un pazemojumiem? **Kāpēc mūsu valstī, piesedzoties ar demokrātiju un cilvēktiesībām, krievvalodīgajā presē un grāmatās atļauj publicēt bezkaunīgus un apvainojošus apzīmējumus, kas veltīti Latvijai un latviešiem?** Drošības dienesti, policija infantili noplāta rokas un klusē.

Vai mēs stāvējam uz

taupīsim valsts līdzekļus (tos varēs izlietot apsolītajai pensiju indeksācijai).

Šajā sakarībā jāatceras A. Endziņa teiktais: “Ja Latvijā pilsonība būtu iedota visiem, tad ir liels jautājums, vai mēs šobrīd būtu ES un NATO vai pretēji – atrastos Krievijas ietekmes zonā. Vai mēs no tās esam pietiekoši attālinājušies? Es domāju, ka ne.” Tas jāsaprot arī mums!

Krievvalodīgo migrantu “dižākajiem” kriminālnoziedzniekiem un krieviski “patriotiskajiem” līderiem, kas izeļas ar ciniskiem, žultainiem, pretlatviskiem izteicieniem skolās un masu medijos, būtu jāsaņemt valstiski adekvāta rīcība – viņiem ir jāatņem pilsonība, un viņus ir jāizraida no Latvijas.

Turpinājums 6. lpp.

DISKRIMINĀCIJA UN SALIEDĒŠANĀS

Ikars

Aprakstīšu savas domas, kā uztveru pašreizējo situāciju Latvijā un kā iesaku rīkoties.

Manuprāt, nav jābaidās par Latvijas iznīcināšanu, par latviešu tiesiskumu savā zemē. Tas jau ir paveikts – krievu guberņa daudzviet jau ir gatava.

Jā, šajās tēmās esmu pesimists, un mani tracina tie, kuriem tāds sākums vien liekas pašreizējais latviešu stāvoklis. Manās acīs šādi mierinātāji ir valsts nodevēji vai labākajā gadījumā – diletanti, kuri šo “bēdu ieļu” nostaigās, tā arī daudz maz neatverot acis, un ar tādām neusvērtām pametis šo pasauli.

Reakcionārie solī ar krievu valodas statusu, ar atdalīšanos ir pretvalstiski

un vērsti pret pamattautu, latviešiem, kuri ir minoritāte. Nav jau latviešu nīdējiem jānomaina latviešu karogs, ģerbonis, himna. Lai tie paliek kā mīklas plīvurs sapņotājiem krievu guberņā. Uz papīra, uz papīra vien ir “neatkarīgā 4. maija” Latvija, kur komunistu, čekistu, kangaru varza ar Maskavas un ES dispečeriem, *susāņiniešiem*, ved mūs purvā.

Sociologu dati liecina, ka kopš 90-tiem gadiem katru dienu vismaz viens cilvēks Latvijā ir beidzis dzīvi pašnāvībā. Drausmīgas tragēdijas!!!

Ap 30 000 (sociologu dati) turp-atpakaļ avio-

klaidoņu statusu, pamet Dzimteni.

No finanšu kapitāla Rīgā ap 80 procentiem ir neļājālo rokās. Aptuveni 20 procenti pieder latviešu

“Uz papīra, uz papīra vien ir “neatkarīgā 4. maija” Latvija, kur komunistu, čekistu, kangaru varza ar Maskavas un ES dispečeriem, susāņiniešiem, ved mūs purvā.”

bāleliņiem, kas ar savām firmiņām skaita naudiņu no rīta līdz vakaram. Tā ir izdzīvošana mežonīgā kapitālismā, un nav ko pārmest. Taču, vai šie darbarūķi par patriotismu, par Dzimteni arī kaut ko ir dzirdējuši? Tāpēc arī cioniskās izcel-

smes premjers kādreiz varēja izkliegt saukli: “Kam ir ekonomiskā vara, tam ir politiskā vara!”

Daudzi latvieši pelna ģimenes iztiku firmās

krieviskā vidē. Kaut vai pēc valodas balsojuma var spriest, kāda ir šo neļājālo – no mazotnes ksenofobiski, šovinistiski paaudzū paaudzēs rūdīto krievvalodīgo – attieksme pret latvieti.

Turpinājums 5. lpp.

LATVIEŠIEM KRIEVIJĀ DOS LATVIEŠU PASES

“Daily Mail” raksta, ka 2000 latviešiem Krievijā došot Latvijas pases, lai viņi varētu izbraukt uz Angliju. Neko tādu vēl neesmu lasījis latviešu laikrakstos.

Būtībā tā ir laba ideja, bet šaubos vai izbraucēju no Krievijas būs 2000?

Ar Latvijas pasi vien nepietiek, vajadzīga arī ceļanau- da. Esmu kaut kur agrāk lasījis, ka kāda vecenīte Krievijā bija sūdzējusies, ka neesot ceļanaudas izbraukšanai uz Latviju.

Lieliski būtu, ja izbraukšanas atļaujas dotu krieviem Latvijā, lai pašiem latviešiem nebūtu jābēg no tās ārā. Galu galā tie taču bija Rūzvelts ar Čērčilu, kas Jaltā atstāja Latviju ar visiem krieviem Padomju Savienībā.

J. Rolavs, Anglijā

PIEMINEKLIS CĪNĪTĀJIEM PRET OKUPANTIEM

Turpinājums no 1. lpp.

Valdis Veips: Vārdā “uzvara” es neko sliktu nesaskatu. Tās taču ir mūsu uzvaras – uzvara izglītībā, uzvara sportā, mūsu sasniegumi dažādās attīstības jomās, kultūrā. Tās visas ir mūsu uzvaras!

Skaidrs, ka āziotāja ap pieminekli tika organizēta ne jau Latvijā, bet ārpusē. Uzskatu, ka nelietderīgi ir skaidrot cilvēkiem, kas neiedziļinās Latvijas vēsturē un negrib izprast, kas un kāpēc noticis. Starp citu, krievu mediju pārstāvi neuzskatīja par vajadzīgu pateikt, ka mūsu novadā ir arī ļoti daudz Brāļu kapu, kurus bez jebkādam pretenzijām kopjam, uzturam un atjaunojam, pamatojoties uz Krievijas un Latvijas līgumu. Tādējādi šāda neadekvāta reakcija ir pavisam dīvaina.

DDD: Vai jums nešķiet, ka šis gadījums kārtējo reizi pierādīja, ka Latvijā nav likvidētas okupācijas sekas? Latvijā taču joprojām, slēpjoties aiz nepilsoņu un naturalizēto pilsoņu statusa, atrodas simtiem tūkstoši latviešu un Latvijas naidīgi padomju laikā okupanti, kolonisti un viņu pēcteči.

V.V.: Protams, tas noteikti ir viens no šiem faktoriem. Cilvēki diemžēl nesaprot, ka šī vairs nav Padomju Savienība, ka tagad Latvija ir neatkarīga valsts. Arī man televīzijas korespondenti uzdeva jautājumus, kādēļ pieminekli iegravēti Kārļa Ulmaņa vārdi – “Latvijai jābūt latviešu valstij!”? Vai tad mēs negribam, ka Latvijā dzīvo arī citu tautību cilvēki?

“Mums, latviešiem, ir jābūt vienotiem. Kas tad īsti pastāvēs par savu valsti, par savu neatkarību, ja ne mēs paši?”

Atbildēju, ka esam atvērti visiem, kuri ir lojāli mūsu valstij. Taču, ja kāds vēlas dzīvot Latvijā, viņam ir jāievēro šis valsts likumi, jāciens šis valsts pamatnācija, tas ir, latvieši, jāgoda valsts simbolika utt. Nevar būt tā, ka kāds te atbrauks un diktēs savus noteikumus!

...BET VALDĪBA NOZIEDZĪGI KLUSĒ

DDD: Jūs esat “Vienotības” sastāvā. “Vienotības” politiķi ar putām uz lūpām ilgus gadus aizstāvēja pretfabisko un pretlikumīgo krievvalodīgo kolonistu integrāciju. Tagad pašiem nākas atzīt, ka šis process ir izgāzies. Sarmīte Ēlerte gan joprojām aicina atkal jeb vēlreiz viņus integrēt. Vai jums nešķiet, ka beidzot politiķiem būtu jāsteno dzīvē Saeimas

Deklarācija par Latvijas okupāciju, kurā noteikts, ka ar starptautisku atbalstu jāveic okupācijas laikā iebrukušo un viņu pēcteču repatriācija?

Valdis Veips: Jā, protams! Esmu vienmēr uzskatījis, ka, ja cilvēkam kaut kas nepatīk šajā valstī un viņš vēlas uzspiest savu gribu, lai brauc prom. Lūdzu, brauciet projām uz savu valsti, dzīvojiet, strādāiet un realizējiet savas

“Skaidrs, ka āziotāja ap pieminekli tika organizēta ne jau Latvijā, bet ārpusē.

ieceres tur! Nav spiesta lieta šeit nodarboties ar pretvalstisku darbību.

DDD: Kāpēc jūs kolēģi, partijas biedri, kas ir pie varas, to nesaprot, bet, ja saprot, kādēļ nerīkojas?

V.V.: Nemāku jums to pateikt un negribu arī komentēt, jo neesmu ne Saeimā, ne Ministru kabinētā – esmu tikai ierindas biedrs...

DDD: Kā jums kā latvietim šķiet, kādēļ divdesmit gadus pēc neatkarības atjaunošanas nespējam būt saimnieki savā zemē?

V.V.: Jā, grūts jautājums. Tā uzreiz pat nepateikšu. Kāpēc mēs nespējam? Negribētu teikt, ka nespējam – mēs esam saimnieki, bet diemžēl ar nožēlu jāsecina, ka, piemēram, Saeimā, kur būtu vienoti jāstrādā, jādoma par vispārības labumu, par mūsu Latviju, par tās attīstību, par cilvēkiem, latvieši ir sašķēlušies un sadalījušies vairākās par-

tijās. Varbūt viņi arī domā par vienu lietu, bet principā grib parādīt: lūk, mūsu partijas viedoklis ir tāds, otrās partijas viedoklis ir šitāds, bet trešās partijas viedoklis atkal ir šāds. Galu galā iznāk, ka, savā starpā skaldot matus, pazaudējam tām partijām, kuras ir vienotas, piemēram, “Saskaņas centram”. Mēs, latvieši, diemžēl šķēlamies un, lai cik smieklīgi tas nebūtu, dibinām vēl jaunas partijas. Nezinu, vai tā ir tāda latviešu mentalitāte – grūti man to izskaidrot.

DDD: Lasot, klausoties un vērtējot šos uzbrukumus jums par pieminekli cīnītājiem pret padomju okupāciju, gribot negribot ir jāvelk paralēles ar 16. martu, kad Krievijas prese raksta, ka “fašisti atkal maršē Rīgas ielās”, bet mūsu valdības vīri savu kārt brauc atvaļinājumos, un neviens no viņiem pat neiedomājas, ka ar savu

klātbūtni vajadzētu piedalīties pasākumā pie Brīvības pieminekļa. Vai jūs saņēmtāt kādu atbalstu no saviem partijas biedriem, piemēram, no Ministru prezidenta?

V.V.: Nē, ar Ministru prezidentu man nav bijusi saruna par šo jautājumu. Es arī negaidu, ka tagad nu visi teiks: jūs tur esat malači. Man nav pārmetuši, ka atļāvām tādu pieminekli uzstādīt. Nevienš pat

nav izteicis mājienu, ka tas būtu jānovāc vai jānovieto kaut kur citur. Esam ar partiju vadošajiem cilvēkiem to pārrunājuši, bet pārmetumi nekādi nav bijuši. Kā tur tālāk risināt šo jautājumu starptautiskajā līmenī, tas ir kas cits...

DDD: Kādi tad ir bijuši priekšlikumi par starptautisko līmeni?

V.V.: Pašreiz nav nekādu priekšlikumu. Esam runājuši, man ir pajautāts, kā viss noticis, esmu devis savus skaidrojumus, bet pārmetumus, ka es būtu grāvis partijas vai valsts prestižu, saņēmis neesmu.

DDD: Varbūt jums jāiesaka partijas vadībai, ka šis varētu būt kārtējais iemesls, lai pateiktu arī starptautiskajai sabiedrībai, ka Latvijā okupācijas sekas nav likvidētas?

V.V.: Jā, piekritu, ka tā tas arī ir. Mums, latviešiem, ir jābūt vienotiem. Kas tad īsti pastāvēs par savu valsti, par savu neatkarību, ja ne mēs paši? Mēs neesam lielvalsts, tādēļ Eiropas Savienībā daudz šos jautājumus nevaram ietekmēt, bet mums ir jāparāda, kas esam, ka esam neatkarīga valsts, ka mums ir jāattīstās. Ir daudzas tautas, kurām nav savas valsts, bet mums ir, un tāpēc par to ir jācinās, lai aizstāvētu un saglabātu. Tas ir viennozīmīgi.

LATVIEŠI MEKLĒ LAIMI SVEŠUMĀ

DDD: Valdība šobrīd izstrādā plānu, lai apturētu latviešu aizbraukšanu no Latvijas un tiem, kuri jau ir aizbraukuši, radītu vēlmi atgriezties. Vai, jūsuprāt, ir iespējams apstādināt lielo aizbraukšanu?

Un kas būtu jādara, lai latvieši atgrieztos?

Valdis Veips: Šis jautājums ir ļoti smags, par kuru varētu ilgi runāt. Arī no mūsu novada daudzi ir aizbraukuši, sevišķi jaunas ģimenes, pat ar bērniem, kas tur jau sāk mācīties pirmskolas izglītības iestādēs, skolās, kamēr vecāki strādā. Nezinu, vai viņi atgriezties. Mums,

protams, ir jādara viss, lai tas notiktu. Pirmkārt, mēs nedrīkstam iznīcināt laukus, nedrīkstam slēgt izglītības iestādes. Cilvēks aizies, ja viņu nesaistīs zemes īpašumi, saimniecības, kurās viņš strādā un pilnveidojas. Mums jāsaģatavo šī infrastruktūra pašvaldībā, jāveicina, lai būtu uzņēmumi un darbavietas. Jādomā, protams, arī par atalgojumu.

Diemžēl no Latvijas aizbrauc arī ārsti. Tās, manuprāt, ir aplamās politikas sekas. Tiek likvidētas slimnīcas, samazinātas esošo slimnīcu funkcijas, un ārsti kļūst lieki. Koncentrēt visu lielajās pilsētās – tas nav pareizi! Protams, arī pie mums, pašvaldībās, mums ir dažādi viedokļi. Sakām: “Re, ko tā valdība tik aplami rīkojas, visu koncentrējot Rīgā!” Bet, ja aizdomājamies – varbūt paši arī gribam no tiem pagastiem visu koncentrēt uz centru, taču tas nav pareizi, jo svarīgāk, lai pakalpojumi būtu tuvāk cilvēku dzīvesvietai.

Es tomēr optimistiski ceru, ka nebūs Anglijā, Īrijā un citur viss tik labi, tāpēc tie, kuri devās lielajā peļņā, būs neapmierināti un atgriezīsies. Jau tagad daudzi aizbraucēji atgriežas. Zinu gadījumus, kad cilvēki pēc piecu gadu prombūtnes, sapelnījuši naudu, atbrauc mājās.

Vēl ir kāds nepatīkams aspekts. Mēs zināmā mērā daļu cilvēku esam pieradinājuši pie pabalstiem, un tagad, ja rodas darbavietas un vajadzīgi strādnieki, ir problēmas. Cilvēks, pirmkārt, paprasa avansu, tad uz kādām dienām pazūd, līdz tas avanss notērēts vai nodzerts. Ja tomēr strādā, tad pulksten piecos nomet instrumentus un dodas prom, neņemot vērā, ka viss jāsakopj vai ražošana prasa palikt, pastrādāt nedaudz ilgāk, iegūstot iespēju vairāk nopelnīt. Daudzi zemnieki ir teikuši, ka grūti atrast labus strādniekus. Diemžēl diezgan daudz cilvēku dzīvo ar devīzi “Kāpēc gan man strādāt, ja es varu saņemt pabalstu?”.

Atgriežoties vēl pie aizbraucējiem, vēlos uzsvērt, ka es absolūti nenosodu šos cilvēkus, jo katrs grib dzīvot daudz maz labi, cilvēcīgi, un tā ir viņu izvēle. Es ļoti ceru, ka Latvijā tiešām būs uzplaukums, un šie cilvēki atgriezīsies.

LATVIJA IR LATVIEŠU ZEME

DDD: Tikko aizvadījām Latvijas valsts svētku nedēļu. Gan Latvija, gan visa pasaule stāv krustcelēs, un daudzi bailojas par rītdienu. Ko jūs vēlētu latviešiem?

Valdis Veips: Gribu atgādināt, ko jau teicu, ka

Bauskas aizstāvjiem uzstādītais pieminekļis.

Foto no Raita Ābelnieka arhīva

esam maza valsts, ar nepilniem diviem miljoniem iedzīvotāju, tādēļ mums ir jābūt vienotiem. Jādara viss iespējama, lai mūsu valsts saglabātos un attīstītos, lai tā atrastu savu vietu pasaules valstu vidū. Ar saviem darbiem jāparāda, ka mums ir sava kultūra, tradīcijas, ka šī mazā tauta ir gudra un strādīga tauta, kas ciena un mīl savu Dzimteni.

Nevajadzētu būt tā, ka tikai valsts svētkos pieliekam karodziņu pie žaketes atloka un it kā vairāk iztaisojamies, bet arī ikdienā jāatceras, ka esam latvieši un ka Latvija ir mūsu senču zeme, ka tā

būs arī mūsu bērniem. Jāstrādā un jādzīvo tā, lai arī bērni būtu lepni, ka ir latvieši.

DDD: Es ļoti ceru, ka tā arī būs. Brīžiem gan šķiet, ka vairums mūsu tautiešu labprātāk izkalpojas svešiniekiem, nekā parūpējas par savu tautu un valsti...

V.V.: Jā diemžēl. Kā bija Padomju Savienība, tā tagad Eiropas Savienība – daudz ir to bezjēdzīgo direktīvu, un ar mums neviens īpaši nerēķinās. Bet tā jau ir cita saruna.

DDD: Tā ir, paldies!

Intervēja Liene Apine

Foto: www.vienotiba.lv

LĀČPLĒSI GAIDOT

Nav, vēl Viņa nav!
Neredzu no Daugavas ārā kāpjām,
Pa Brīvības ielu šurp nākam
Solī dimdošā, vingrā...
Latvju tauta šo ielu tā sauc:
Cik gadsimtu lolota, būvēta tika,
Ne domas, ne prāts neizsīka.
Tauta – saujiņa maza –
Stāv kā uz zobena asa,
Turas pie sava Brīvības vārda:
Pie mīlestības, gaismas, cerības,
Tautu tās vieno, ne sajauc, ne ārda...
Varbūt sagaidīs Varoni nākam
Un Brīvības ielā viņa soļus skanam.

V.M.Jēkabsons

CELIES PĀRI PĀR ŠAUBĀM UN BAILĒM!

Saruna ar mūziķi **Aivaru Brīzi**

Turpinājums no iepriekšējā numura

VIENĀ VĀRDĀ – NODEVĪBA!

Aivars Brīze: Nezinu, kad latvieši beidzot tiesās vainīgos par genocīdu pret mūsu tautu?! Pusmiljons ir aizbraucis no Latvijas – tas ir gluži vienkārši ārprāts!

DDD: *Cilvēki meklē naudu, kas vēl nesen bija Latvijā, bet tagad kaut kur pazudusi...*

A.B.: Domāju, ka mūs tādā veidā grib paverdzināt. Ja nevar “pa tiešo” – ar tankiem iebrukt, tad iegūst mūsu zemi šādi. Krievs ar savu naudu, ar nopirktajām uzturēšanās atļaujām, savukārt Eiropas Savienība ar savām murgainajām direktīvām, saražotajiem un nevienam nevajadzīgajiem mēsliem, ar kuriem indē mūsu tautu. Neiesaku nevienam ēst to, kas dabūjams veikalos! Labāk atbalstīsim savus zemniekus un pirksim pārtiku tieši no viņiem.

Zviedru pensionārs mierīgi sēž un gaida, kad par celmu naudu varēs šeit meža zemi nopirkt. Pēc pieciem gadiem viņš no pederastiskās Eiropas Savienības vēl dabūs kaut kādas fonda naudas un sāks šeit būvēt sev *štelītes*. Kā Ei-dis (Eduards Pāvuls) kādreiz teica: “Iznīciniet latviešu zemniecību, un ar to būs tautas beigu sākums.” Un tas jau ir noticis – zemniecība principā jau ir iznīcināta. Vispār vajadzēja

(ironiski smejas) Radio atbild, ka tas neesot “radio formāts”...

Lūk, dziesmas vārdi:

Tikai neatdod Tēvzemi manu, Lūdzu, neatdod Latvijai, Tēvs!

Tie, kas Dzimteni tirgo un Dzimteni pārdod, Kā migla drīz izplēnēs.

Tikai neatdod Tēvzemi manu –

Es jau nelūdzu vairāk neko –

Tikai saglabā jaunajām, jaunajām audzēm Šo dārgumu svētāko.

Celies pāri pār šaubām un bailēm,

Neliec muguru, taisnojies stalts,

Esi varonis latviešu tautai –

Būsi mūžīgā piemiņā kalts.

Tikai neatdod Tēvzemi manu,

Lūdzu, sargā no tumsības valsts!

Tie, kas ziedoja dzīvību, dzīvību savu,

Mūžos būs Taisnības balsts.

Celies pāri pār šaubām un bailēm,

Neliec muguru, taisnojies stalts,

Esi varonis latviešu tautai –

Būsi mūžīgā piemiņā kalts.

DDD: *Ne vien vārdi, bet arī melodija šai dziesmai ir iedvesmojoša un pacel garu.*

“Un īstenībā kauns, ko viņi ir izdarījuši, jau ir iekodēts uz mūžīgiem laikiem viņu dzīvēs, viņu dvēselēs.”

aizliegt pārdot Latvijas zemi ārzemniekiem. Ja grib – lai irē, kā tas notiek pie leišiem.

Neatnāca neviens no Pleskavas, lai latviešiem padarītu pēc iespējas grūtāku dzīvi savā Tēvzemē. To izdarīja mūsu pašu tautieši – mūsu tautas nodevēji! Lai viņi ieraksta sevi sarakstā, tikai lai nedomā, ka dzīvos laimīgi ar saviem bērniem – tā nebūs.

DDD: *Tikko televīzijā rādīja filmu, atgādinot, ka pagājuši pieci gadi, kopš Latvija atdeva Krievijai Abreni. Sprieda, vai tas bija nodevības akts vai nebija. Tomēr filmas zemteksts lika saprast, ka “pareizi ir domāt”, ka Abrenes atdošana esot bijusi saprātīga rīcība.*

A.B.: Protams, cilvēku apziņas šādi tiek ievirzītas pilnīgi acgārnī.

DDD: *Tolaik tu uzrakstīji dziesmu, aicinādams neatdot Tēvzemi. Domāju, ka sabiedrības lielākā daļa šo dziesmu nemaz nav dzirdējusi.*

A.B.: Jocīgi, kāpēc?...

A.B.: Šī dziesma vairāk bija domāta tiem varturiem, kuri tolaik spriedelēja par Abrenes atdošanu un visbeidzot pieņēma šo nodevīgo lēmumu. Mums te skandina par kaut kādām demokrātijām un tamlīdzīgi, bet lepnas nācījas nekad neatdod nevienu savas zemes pēdu! Vienā vārdā sakot, tā bija nodevība.

Var stāstīt visādus zilus brīnumus, ka ekonomiski grūti pacelt, tādi laiki, pasaulē globāli viss notiek... Šādus pekstiņus visu laiku skandina, taču pasaulē ir tautas, kuras spēj sevi aizstāvēt un sargā savu zemi, kuras cīnās līdz pēdējam, piemēram, baski, čečeni. Viņi saprot, ka tautas gods, savas zemes un ģimenes mīlestība ir augstāka par visu.

DDD: *Fakts, ka tava dziesma neizskanēja radio, apliecina tikai to, ka radio-stacijai īpašnieki, vadītāji neatbalsta taisnīgumu. Viņi ir režīma kalpi.*

A.B.: Nedrīkst taču mūsu varturiem tā – “pa tiešo” – dot pa purnu, skaidrā tekstā pasakot: jūs

esat zagļi un nodevēji!... (ironiski smejas) Dziedot “Tikai neatdod Tēvzemi manu!”, es lūdzu Tēvu, lūdzu Augstāko Spēku, lai neļauj kretīniem iztirgot Dzimteni! Tie, kas Dzimteni tirgos un Dzimteni pārdod, kā migla drīz izplēnēs, jo viņiem nav mūžības. Un īstenībā kauns, ko viņi ir izdarījuši, jau ir iekodēts uz mūžīgiem laikiem viņu dzīvēs, viņu dvēselēs.

“TŪDALIŅ-TĀGADIŅ”...

DDD: *Konfūcijs ir teicis, ka par labu pienākas labs, bet par sliktu – pēc taisnīguma. Zinot, ka Augstākie Spēki jeb Dievs ir taisnīgs, mēs nešaubāties, ka cilvēki, kuri ir nodevuši Tēvzemi, neizbēgami saņems sodu.*

Aivars Brīze: Protams. Cilvēkiem ir jāsaprot, ka no visiem tiks prasīts vienādi, un katram būs jāatbild. Sirdsapziņa ir šķīstītava, bet, ja tā ir netīra, tad nav iespējams normāli dzīvot.

DDD: *Tomēr, ja nelietīgs cilvēks stāsta, ka sirdsapziņa viņam liek paņemt sev tos miljonus, jo viņš jūt, ka ir nopelnījis, – ko tad?*

A.B.: Sos ļaudis es nevērtēju un pat negribu vērtēt – tādi nav tā vērti, lai par viņiem runātu. Ne jau naudā kaut kas ir rēķināms, mēs taču runājam par mūsu zemi, par mūsu tautas Dzimteni. Mūsu zeme pašreiz ir tik sarežģītās krustcelēs, kādās tā nav bijusi vēl nekad. Tas, ko varturi šodien dara ar mūsu tautu, ar mūsu valsti, ar mūsu zemi, ir vislielākais noziegums!

Zeme bez tautas, bez saviem saimniekiem nav nekas. Izglītība, medicīna, sociālie apstākļi, darba iespējas – pilnīgi viss, kas saistās ar cilvēku dzīvi, ir nolaists līdz “kliņķim”. Mūsu zeme, mūsu valsts divdesmit gadu laikā varēja kļūt par paraugzemi

visā pasaulē, bet ir noticis gluži pretējais.

DDD: *Latvija taču esot “veiksmes stāsts”...*

A.B.: ... (ironiski smejas)...

DDD: *Mums nav sakārtoti valsts pamati – māja uzcelta uz netaisnīgiem, šķībiem un izkurtējušiem pāļiem.*

A.B.: Tieši tā! Nav veikta deokupācija un dekolonizācija. Klāt nākusi Eiropas Savienība ar savām antivērtībām. Šeit tiek iepludināta nekvalitatīva un kaitīga citu Eiropas valstu pārprodukcija – mums jau neviens nestāsta, ka tur vidējais un turīgais slānis tādai pārtikai pat nepieskaras, tāpēc tās ražotājiem šie produkti kaut kur ir jāliek: Latvija, Igaunija – gāzam tik iekšā un aizliedzam viņiem pašiem ražot! Latvieši ir vajadzīgi tikai tik daudz, lai izklaidētu tūristus – padejotu “tūdaliņ-tāgadiņ”, padziedātu “Pūt, vējiņi”...

PAR VĪRIEŠIEM VIŅUS NEGRIBAS SAUKT

DDD: *Roberts Klimovičs intervijā sacīja, ka katram latvietim vajadzētu ieroci, ka latviešu tautai ir jābruņojas, jo bruņotai tautai neviens neko nevar nodarīt. Mēs zinām, ka katrs kaut ko domā, bet, līdzko aizver aiz sevis savas mājas durvis, viņš kļūst citāds – baidās atzīt, ka piekrit “DDD” – pasarg, Dievs, tas ir ārprāts, to nevar!...*

A.B.: Tā ir divkosība. Mājās sievai un bērniem viņš rāda, ka ir varonis – *uh, kā es varētu tos “krievus” “sist”...* bet iziet uz ielas, satiek Pēteri, kas saka: “Klausies, tu gan esi stulbs, mēs te kopā biznesu taisām, bet tev nosmulējušies bērni staigā, dāvai, apkrāpsim šo valsti, atmazgāsim, un būs viss...”

Turpinājums 8. lpp.

DISKRIMINĀCIJA UN SALIEDĒŠANĀS

Turpinājums no 3. lpp.

Situācijas ir visdažādākās. Arī man kādreiz, strādājot pārsvarā krieviskā kolektīvā, bija jāizbauda baltā zvirbuļa statuss, jo patika runāt, atbildēt latviešu valodā. Mans priekšnieks bija krievs, šovinists, kuram kabinetā uz galda stāvēja Krievijas karogs, uz plaukta Leņina portrets, bet ar mani vienīgo (no visiem ceha latviešiem) viņš runāja latviski. Tas bija Rīgas Piena kombināts, kurā es *padsmīt gadus* rūpējos par robota tehnisko darbību. Gribu pieminēt atgadījumu šajā cehā, kur galvenais ceha inženieris, latvietis, sarunā sāka slavēt komunistu ideoloģiju. Publiski es viņu asi apklusināju. Pēc pāris nedēļām mans priekšnieks, šovinists, uzaicināja mani uz savu kabinetu un izstāstīja, ka inženieris ie-teicis mani atlaist no darba. Lai arī šovinists, bet viņš atdalīja politiku no darba pienākumiem. Man laimējās – neatlaida. Šo starpgadījumu pieminu, lai aicinātu latviešus iztaisnot muguras, jo krievi vairāk nekā latvieši necie-na remdenos.

vietis, kurš ir Kristīgais. Latviešu vienīgā ticība no sendienām ir Dievturu – ar tirākiem morāles, ētikas elementiem nekā Kristīgā ticībā, bez vardarbīgiem sodiem, kādi minēti Kristīgā ticībā. Par to nezinātāji var pārliecināties a.god. Tomariņa Kārļa Brastiņa darbu skaidrojumos. Pamācoši ir Bībeles 10 baušļi, taču šī ticība nav latviešu, bet židu.

Vai latvietim zemapziņā nav pārmetumu par savas latviešu ticības nodevību? Vai zemapziņā mītošā savu vērtību nodevība nevar būt sākums degradācijai, tālākai vājuma izpausmei pret Dzimtenes patriotismu? Globālisti, kosmopolīti aktīvi nospiež un nīdē patriotismu, nacionālistu vērtības. Zinot musulmaņu nostāju pret Muhameda zaimošanu, vai latvieši par vārda “pagāns” nīcīnāmo iesauku tāpat reaģē? Ja jau pats neesi nopelnījis pašcieņu, tad neprasi, lai citi tevi ciena.

Piemīnēšu trīs ticīgus cilvēkus.

Vecākās paaudzes cilvēki labi atceras leģionāru, mācītāju, a.god. Robertu

“Tāpēc izraidīsim tos, kuri izraidāmi ar likumu, un pieklājīgi aicināsim aizbraukt tos, kuri pārāk ilgi te ir ciemojušies.”

Latvieši, cienīsim sevi, runāsim latviski!

Bez apvainojumiem runāsim ar krievvalodīgajiem tikai par latviešu interesēm. Krievvalodīgo interese Latvijā ir otršķirīgas, jo latviešu interesēs ir vitāli svarīgs jautājums. Tāpēc izraidīsim tos, kuri izraidāmi ar likumu, un pieklājīgi aicināsim aizbraukt tos, kuri pārāk ilgi te ir ciemojušies. Runāsim par galvenajām – par latviešu tautas izdzīvošanas interesēm. Necilāsim krievvalodīgo otršķirīgās problēmas, “kamēr sliktam”! Visiem cilvēkiem vienādi sāp, bet otršķirīgas problēmas – rindas kārtībā.

Šīs valdības laikos grūti pierādīt, ka latvieši ir minoritāte. “Latvijas Avīzē” (2012. gada 17. februāris) bija publicēts izvērtējums no statistikas datiem par laulībām Latvijā 2010. gadā.

Kopējais laulību skaits: 9290;

Latviešu laulības: 4220;

Krievu laulības: 1518;

Latviešu un krievu laulības: 1418.

Pēc šiem datiem spriežot, katrs trešais latvietis “selecionārs” “Veročkas” režijā atjauno krievu cilmes šūnas. “Veročkai” ar visu garo valdību svītu profesors Pavlovs ir tikai sīks muzikants.

Lai arī kā negribas pie-skarties ticības tēmām, tomēr dažas skices ir jāuzmet. Pārdomu vērtas ir divas pozīcijas. Latvietis, kurš ir Dievturis, un lat-

Akmentiņu – gaišāko prātu no tā laika mācītājiem. To ir apliecinājuši kompetentākie cilvēki un arī ziedu kupenas kā pēdējie sveicieni pie kapa. Kādreiz man ar viņu risinājās saruna par manu kristīšanu. Es paskaidroju, ka man kā latvietim ir pieņemama sava, Dievturu, mācība – vienīgā latvieša ticība. Godājamais mācītājs ilgi domāja un tad pārliecinoties vairākkārt atbildēja vienu un to pašu, ka noteikti **ir jāsgalbah Dievturu pamati, bet galamērķis ir Kristus**. Lūk, dota konkrēta atbilde, konkrēts viedoklis. Mana apziņa ir par šauru, lai spriestu, vai šis apgalvojums ir vienī-gais un galējais.

Turpinot ticības tēmu, pieminēšu vēl vienu leģionāru – mācītāju, a.god. Kārli Zuiku. Viņš ar pēdējiem spēkiem, sevi nežēlojot, cīnījās par 18. novembra latviskas Latvijas idejām. Finansisti, morāli atbalstīja Jāņa Rības Aizsargu organizāciju. Cik gan daudz Aizsargu organizācija ir parādā nu jau Aizsaulē aizgājušajam kungam!

Kā trešo personu, kura saistīta ar Kristus ticību, minēšu cienijamo kundzi Veroniku Lāci (izdevniecība “Sol Vita”). Viņa ir dziļi ticīga un Erika Delpers kvēla atbalstītāja. Šo kundzi pastāvīgi pieminu savās domās, veltot viņai visskaistākos vēlējumus. Paskaidrošu, kādēļ.

Turpinājums 8. lpp.

18. NOVEMBRA GAISOTNĒ

Turpinājums no 3. lpp.

Gaidām no Nacionālās apvienības deputātiem intensīvāku latviešu un viņu nacionālo vērtību aizstāvēšanu! Nav jāklānās Rietumeiropas “prātnieku” cilvēktiesību regulām, jo viņi nav piedzīvojuši padomju, lielloku okupācijas žņaugus.

Pateicos Elitai Veidmaiņai, kas “LA” 19.09.2012. intervijā runāja par nepieciešamo rīcību, lai mums nezustu lepnums par atgūto neatkarību.

Satrauc arī sociāli ekonomiskā nevienlīdzība. Tagad, kad esam “izrāpušies no ekonomiskās krīzes”,

fondu līdzekļus, noteikti ir jāpārtrauc maksāt pensijas krievvalodīgajiem imigrantiem par Krievijā nostrādātiem gadiem.

Ar gandarījumu sekoju KNAB u.c. tiesībsargājošo orgānu darbībai, atmaskojot blēžus, tautas un valsts apzādējus. Reizē arī šaubos, vai tiesu orgāniem būs sapratne un griba piespriest viņiem atbilstošus sodamērus, konfiscējot salauptu un noblēdīto.

Mēs atceramies, kā izčākstēja 3 miljonu lieta, cik “veiksmīgi” bankrotēja “Banka Baltija”, “Parex”, “Latvijas Krāj-

“Vai mēs stāvējām uz Barikādēm, lai okupantu pēctečiem atļautu laikrakstos “Vesti Segona” un “Čas”, kā arī saietos Maskavas namā izvirzīt lozungu “Vienlīdzīgas tiesības – galvenais priekšnoteikums krievu pasaules saglabāšanai Latvijā”?

finansisti spriež par valsts kapitālsabiedrību valdes locekļu algu atjaunošanu pirmskrīzes līmenī, t.i., pašreizējo 2440 Ls vietā būs 4570 Ls, bet par zemo atalgojumu skolotājiem un citiem nemin ne vārda. Daudziem pensionāriem par mūža nostrādātiem gadiem pensija nesasniedz iztikas minimumu. Bet, vai tas nav šokējoši, ja valdība savu solījumu par pensiju indeksāciju 2013. gadā pārceļ uz 2014. gadu?!

Vai šo budžeta vājos punktus nemazinātu progresīvā ienākuma nodokļa ieviešana (augstākām algām arī augstāks nodokļa procents)? Šāds nodoklis ir vairumā ES valstu. Turklāt, lai uzlabotu pensiju

banka”. Par pēdējo gan jāpiezīmē, ka bija vērojams zināms sociāls progress – sīkie noguldītāji varēja izņemt savus noguldījumus. Bet neiztika arī bez nožēlojama farsa – no maestro Raimonda Paula, kurš “Krājbankā” zaudēja vairāk nekā 100 000 Ls, bankas likvidatori pieprasīja atmaksāt vēl 100 Ls, kas esot viņam kļūdaini izmaksāti Bankas likvidācijas laikā (?!). Cinisms un aprobežotība!

Deputāti, ministri un ierēdņi! Lai Dievs atdod jums saprātu un uzņēmību taisnīgi un godīgi pārvaldīt Latvijas valsti, lai kopā ar likumīgajām mazākumtautībām varam dziedāt “Dievs, svētī Latviju!”

VĒSTULE

Bumba ar laika degli

Saeimas deputāte Irina Cvetkova (SC) nosaukusi “Daugavas Vanagus” par nacistiskā režīma atbalstītājiem. Cvetkovai, kura strādā Sabiedrības saliedēšanas komisijā, nepatīk arī leģionāru gājiens 16. martā un Bauskas memoriāla izveide. Viņa arī agrāk ir skarbi izteikusies par “neīstajā pusē karojošajiem”.

Tā ir Ivara Godmaņa pirmā valdīšanas laikā atstātā bumba ar laika degli, kas tagad sāk darboties.

J. Rolavs
Anglijā

UZMANĪBU!

Mainījies

Latvijas Nacionālās frontes

(Reģ.Nr. 40008033014)

bankas konts:

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Globālās oligarhijas globālās spēlītes jeb ROTŠILDI pret ROKFELLERIEM

Vladimirs Pavļenko

Ģeopolitisko problēmu
akadēmijas politisko
zinātņu doktors
Krievijā

Turpinājums no
iepriekšējā numura

B.Obama ir Rotšildu radīts: kā Demokrātiskās partijas prezidenta kandidātu 2006.gadā viņu ieteica neviens cits kā Dž.Soross – tuvākais Rotšildu līdzgaitnieks.

Baraks Obama, Džordžs Soross

Krievijā Rotšildi kontrolē jau Jelcina prezidentūras laikā viņu pusē pārbēgušo “prezidenta ģimeni”. “Ģimenes” politisko interešu realizācijas atslēgfigūra šodien ir Vološins. Viņiem tāpat ir kopējs bizness ar oligarhu Deripasku, bet caur viņu ar A.Čubaisa kreatūrām – oligarhiem Potapovu un Prohorovu (tieši te ir saknes visdažādāko “oranžo”, “balto” un “bolotno” ielu protestiem Maskavā).

Čubais no viņiem visiem ir visviltīgākais; viņam ir sakari gan ar Rotšildiem (ar ASV bijušā finanšu

turēties virs ūdens jebkurā gadījumā – re, “peld” taču, “negrims”!

Īpaši svarīga Rotšildiem ir Ķīna. Ja viņiem izdosies “piezmiest” ķīniešu eliti (bet spriežot pēc šķelšanās, kas sākās saistībā ar “Bo Silaja lietu”, šķiet, tas ir sācis izdoties), tad Rotšildi varēs piesaistīt juaņu zeltam. Un pacelt tās statusu līdz jaunas pasaules rezervju valūtas statusam, kas ir nodrošināta nevis ar naftu kā dolārs, bet gan ar zeltu (tādēļ arī zeltam “uzpūš” cenu). Un, ja tas izdosies, tad drīzumā varēs

likvidēt gan dolāru, gan arī ASV (par ko Krievijā daudzi sapņo kā par kaut ko labu un pozitīvu).

Kādēļ tas tiek darīts? Lai izveidotu “Ziemeļamerikas savienību” ar jaunu valūtu – amero, bet pēc tam arī “Transatlantijas savienību”, kurā Ziemeļamerika, saskaņā ar Romas kluba globālo plānu, apvienotos ar Eiropu, bet amero ar eiro. Un izveidotos “visistākā” pasaules valūta: laikam jau sterliņmārciņa – kas gan cits?! (Šis Atlantijas transformācijas projekts ir norunāts Teksasas vienošanās dokumentos,

(visticamāk) sterliņmārciņu – nepieciešams stabilizējošs starpposms. Pēc Rotšildu plāna par tādu ir jāklūst juaņam, kurš ir nodrošināts ar zeltu (tā cenu, kā jau tika minēts, Rotšildi nosaka paši) un pastiprināts ar Ķīnas Tautas Republikas militāro un politisko varenību.

Starp citu, oligarhu apvienošanās fonā (precīzāks formulējums: Rotšildi nopirka Rokfellerus) Ķīna ar Japānu no pirmā jūnija pārtrauca savstarpējos norēķinus dolāros un turpmāk izmantos tikai juaņus un jēnas. Šis pasacīšanās, tiesa gan, ir domāta nāviem nezināmiem, jo, lai to realizētu, juaņš un jēna ir jāsamēro ar vienotu ekvivalentu. Agrāk šis ekvivalents bija dolārs (to kontrolē Rokfelleri). Un kāds tas ir tagad? Ja netiek minēts konkrēts mērvienvalents, tātad tas ir zelts. Tas nozīmē pāreju uz zelta standartu, no kura cenas būs atkarīgi Ķīnas-Japānas savstarpējie norēķini,

Rotšildi tagad, līdzīgi kā Rokfelleri toreiz, laipni arī piekrita. Tieši šajā apstākli ir galvenā 2012. gada 30. maijā izziņotās vienošanās vēsturiskā jēga.

Ar to tad būtu pabeigts ieskaits priekšvēsturē. Tagad apskatīsim vienošanās būtību.

Tātad Rotšildu-Rokfelleru alianses bizness izskatās šādi: jau minētā grupa “RIT “CP””, ko vada Džeikobs (Jakovs) Rotšilds, iegādājās 37% “RFS” akciju. No šā kļūst acimredzams viens pikants sīkums: Rotšildu kompānijas (pirceja) pārvaldībā ir 3 miljardi, tikmēr Rokfelleru “pērkamās” kompānijas pārvaldībā ir 34 miljardi dolāru (kopā mazliet mazāk nekā 40 miljardi).

Kā tad tā? Bet viss nostājas savās vietās, kad mēs uzzinām, ka šo 37% lielās daļas īpašnieks kādreiz bija franču banka “Societe Generale” – tā pati Londonas zelta fiksingu (cenu noteikšanas) dalībniece. Un 2008. gadā, kad šī ban-

“Tātad klusiņām un izmanīgi Ķīna un Japāna iezīmēja globālās finanšu varas maiņas perspektīvu. Jeb, citiem vārdiem sakot, Rokfelleri “atdeva” vēl vienu robežu.”

un attiecīgi tos kontrolēs Rotšildi.

Tātad klusiņām un izmanīgi Ķīna un Japāna iezīmēja globālās finanšu varas maiņas perspektīvu. Jeb, citiem vārdiem sakot, Rokfelleri “atdeva” vēl vienu robežu. Un pēc tam, visticamāk,

ka nopirka jau pieminēto Rokfelleru kompānijas daļu, tās pārvaldībā bija 71 miljarda vērti aktīvi, tātad 2 reizes vairāk par to, kas tika pirkti. Šie 37% ir pārgājuši daudz mazākas kompānijas īpašumā, kura tagad, iznāk, ir līdzīpašniece par sevi daudz lielākai kompānijai.

Ko tas viss nozīmē? Pirmkārt, to, ka “pamieru” Rokfelleri paprasīja jau 2008.gadā. Bet toreiz, visticamāk, viņus nolēma vēl vairāk “piezmiest pie sienas”, kā rezultātā arī tapa ķīniešu-japāņu vienošanās par savstarpējiem norēķiniem. Tātad 2012. gadā Rokfelleru stāvoklis ir vēl vairāk pasliktinājies.

Un kāpēc Džeikoba Rotšilda kompānijai ir tikai 3 miljardi dolāru, kad Rotšildu ģimenes kopīpašumu vērtība tiek lēsta no 2 līdz 20 triljoniem, bet daži karstgalvi nosauc pat 300 triljonus? (Šeit ir jāpaskaidro, ka visiem zināmais “Forbs” bagātāko cilvēku saraksts (visbagātākajam cilvēkam piederot 64 miljardu dolāru), neņem vērā kolektīvos, ģimenes kapitālus, tādējādi būtībā slēpjot tos, kas laikam ir šī saraksta galvenais uzdevums).

Bet paši “3 miljardi” izriet no Rotšildu klana iekšējās struktūras.

Turpinājums būs...

Avots: <http://akademiagp.ru/v-b-pavlenko-bolshaya-igra-rotshildov-i-rokfellerov-na-svetu-i-v-teni/>

Aleksandrs Vološins, Anatolijs Čubais,
Oļegs Deripaska, Vladimirs Potanins, Mihails Prohorovs

ministra L.Samersa, kurš vada Amerikas nacionālās ekonomikas padomi, starpniecību) un ar Rokfelleriem, esot globālās bankas “JP Morgan Chase” padomes loceklis. Viņa mērķis ir skaidrs: no-

ko 2005.gada martā noslēdza NAFTA (North American Free Trade Agreement – Ziemeļamerikas brīvās tirdzniecības līgums) dalībvalstu pirmās personas). Bet šim grandiozajam pārmaiņam – no dolāra uz

māk, paprasīja arī pamieru. Tieši pamieru, nevis mieru. Tāpat 1917. un 1940. gada starpklanu cīņās Rotšildi prasīja “pamieru” Rokfelleriem (un amerikāņu militāro palīdzību Lielbritānijai pret Vāciju).

CELŠ UZ EIROPAS FEDERĀCIJU?

Saruna ar Latvijas Juristu biedrības dibinātāju, atjaunoto LR Robežsardzības spēku pirmo komandieri **Ivaru Redisonu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

PAR REFERENDUMU IEROBEŽOŠANU

DDD: *Nesen jūs organizējāt juristu konferenci. Kāds bija tās mērķis?*

Ivars Redisons: Spriedām par politiku ierosinājumu ierobežot tautas nobalsošanas iespējas. Jautājums ir pavisam pragmatisks – pirmkārt, jātieks skaidrībā, vai šobrīd ir iespējams kaut kā citādi ietekmēt likumdošanas procesu; vai jūs varat iesniegt Saeimā kādu likuma priekšlikumu, zinot, ka tas tiks apspriests?

DDD: *Nē, man – vienai pašai – vai arī, piemēram, Latvijas Nacionālajai fronteī nav likumdošanas iniciatīvu tiesību.*

“Tautas nobalsošanas iespējas šobrīd grib likvidēt tāpēc, ka priekšā stāv Eiropa, pievienošanās Eiropas Federācijai un atteikšanās no Latvijas neatkarības.”

I.R.: Un kamēr šis process nav sakārtots, lai cilvēkiem būtu iespējams ietekmēt likumdošanu tiešā veidā, tikmēr kārtības nebūs. Varbūt kaut kad nākotnē tas nebūs vajadzīgs, bet šobrīd referendumu iespējas nav izmantotas. Ja Saeima saņem 9 miljonus latu lielu atlīdzību, tad tai ir jāstrādā, un nevajadzēs nekādus referendumus. Otrkārt, vienas Lindermana un Osipova grupiņas dēļ nedrīkst atņemt tiesības visiem.

Konference nebija masveida – ap 30 juristiem, bet rezonanse bija, jo arī viens ir karotājs. Saeima tagad ir atteikusies no ieceres, pirmkārt, salikt vienā likumā nesavienojamas lietas. Eiropas Parlamentā bija pieņemts lēmums, ka nobalsošanas vajadzīgas arī Eiropas mērogā, un noteikts, ka miljons Eiropas pilsoņu var ierosināt jautājumus. Tāpēc bija direktīva, ka visām dalībvalstīm vajadzētu noteikt kārtību, kādā veidā šo valstu pilsoņi tur piedalās. Tas ir pavisam cits likums – Eiropā lemj pilnīgi citas kompetences. Bet šeit ierēdņi gluži vienkārši termiņi, manuprāt, ir nogulējuši un tagad izdomā piemest klāt pie šī likuma.

Jautājums ir ļoti skaidrs: ja jau latvieši tiešām negrib iespēju realizēt savas tiesības referendumos, tad par to ir jāņem vērīgi daži cilvēki – vienai koalīcijas padomei, bet pašai tautai nobalsošanā; lai latvieši pasaka, ja negrib. Bet to baidās darīt – ziniet, mums tur Eiropas regula...

Taču tas būtībā ir viltus. Un man ļoti sāp sirds, ka šādi viltus gadījumi parādās aizvien biežāk un vairāk.

VISS NOTIEK AR VILTU

DDD: *Visbūtiskākais valstī ir likvidēt okupācijas sekas – veikt dekolonizāciju, jo tagad naturalizējušies okupanti var organizēt referendumus, kas apdraud nacionālo drošību.*

Ivars Redisons: Pilnīgi piekritu, ka referendumu nav svarīgākais. Tomēr šīs tiesības nedrīkst aiztikt. Bet nedrīkst arī tracināt cilvēkus ar kaut kādām dumjībām, ar provokācijām, tātad provokācijas ir jāaptur. Referendumu par otru valsts valodu vajadzēja nobloķēt jau pašā sākumā. Taču Saeimai ierosinājums bija tāds: lai apturētu

nelojālo grupiņu, mums ir jāņem vērīgi visiem tiesības... Tā nedrīkst būt!

Manuprāt, ir jānosaka aizliegtās likumdošanas iniciatīvas. Vajadzīga konsekvanta rīcība, kas, protams, var daudziem nepatikt. Bet, ja arī pretinieki redz, ka tas ir konsekvēti, tad sapratīs, ka tauta realizē savas intereses, un vismaz sāks cienīt.

Tautas nobalsošanas iespējas šobrīd grib likvidēt tāpēc, ka priekšā stāv Eiropa, pievienošanās Eiropas Federācijai un atteikšanās no Latvijas neatkarības.

Iekļaušanās Eiropas Federācijā – tā ir Latvijas valsts likvidēšana. Jau pati iestāšanās Eiropas Savienībā ir neskaidra, jo to, kuri toreiz nobalsoja “par”, bija ļoti maz. Manuprāt, deputāti arī nemaz nav pamanījuši, ka Oficiālo publikāciju un tiesiskās informācijas likuma pārejas noteikumos Saeima klusiņām ir iebalsojusi, ka Latvijā jau būs eiro... Un tā klusiņām, ar viltu viss vēl notiks.

Starp citu, eiro ieviešanai ir tāds “grāmatvedisks” nosacījums – nedrīkst būt inflācija. Bet, lai nebūtu inflācija, tauta ir jātur nabadzībā, lai tā neko nevarētu nopirkt... Tātad posts un nabadzība ir vajadzīga. Šī ziema būs traģiska – nezinu, kas te notiks.

MAZS CINĪTIS GĀŽ LIELU VEZUMU...

Ivars Redisons: Atgriezoties pie tautas nobalsošanas jautājuma, sapro-

tiet, februāra referendumā skaidru “NĒ” krievu valodai Latvijā pateica 822 tūkstoši pilsoņu, būtībā viņi balsoja par latvisku Latviju. Tik daudz balsu mūsu valsts vēsturē vēl nav bijis ne par vienu jautājumu. Ar šīm balsīm var nobalsot par visu.

DDD: *No tā tad arī baidās valsts vara?*

I.R.: Manuprāt, nepāprotami. Kas notika pēc februāra referenduma? Uzņēmumu reģistrs steigšus reģistrēja Lindermana partiju. Un tad sākās lielā baidīšana. Faktiski ir tā, ja Lindermana nebūtu, viņu vajadzētu izdomāt. Tiem, kas pārņem diktatūru, vajadzīga viltības, viņiem ir jāizdomā kāds bubulis, ar ko baidīt tautu. Nevaru apgalvot, ka koalīcija visu ir sarunājusi, bet kaut kā aplinkus ir ievirzīts, lai visas šīs lietas būtu saskaņotas.

Mērķis ir ļoti vienkāršs. Borozzu nupat pateica, ka būs Eiropas Federācija. Un motivācija, kāpēc Latvijā nevajag referendumus, bija tāda – tā ir arhaiska norma, citur Eiropas Savienības valstīs tā nav, mums tāpēc arī nevajag. Tātad āza kāja ir atklājusies – kāpēc tik ļoti viņi negrib referendumus? Varbūt šī “arhaiskā norma” var kļūt par to mazo cinīti, kas apgāž visu svešo vezumu? Jo tauta var sanākt kopā un nobalsot tā, kā tas lielkungiem nav vēlami, un Eiropas vezums apgāžas – no mazās Latvijas. Tie 822 tūkstoši, kas nobalsoja pret krievu valodu, manuprāt, balsos arī par to, lai Latvija saglabātu savu neatkarību un mēs, latvieši, būtu šeit saimnieki. Domāju, tieši tāpēc notiek šī iebaidīšana...

DDD: *Uztaisa bubuli, ka referendums saistās ar okupantu aktivitātēm?*

I.R.: Jā. Tas ir mūsu tautas vienīgais ierocis, ko mūsu senči ir ielikuši Satversmē un mūsu likumos, ar ko mēs varam noturēties pret šo lielo spiedienu. Tātad tauta var ierosināt

“Jo tauta var sanākt kopā un nobalsot tā, kā tas lielkungiem nav vēlami, un Eiropas vezums apgāžas – no mazās Latvijas.”

likumus un var arī balsot. Viņi mānās, ka, ja savākti paraksti, tūdaļ jāsāks balsot referendumā, jo tautas nobalsošana būs tikai tad, ja pati Saeima negrib šo jautājumu risināt. Vēsturē ir bijuši gadījumi, kad savākti paraksti, bet Saeima pieņem vajadzīgo likumu, un referendumus nemaz nenotiek, jo cilvēki ir apmierināti, Saeima savu darbu ir izdarījusi.

DDD: *It kā jau referen-*

dumus netaisās aizliegt, vienīgi parakstus būs jāsavāc vairāk, lai tie notiktu...

I.R.: Mēs neesam monolīta sabiedrība: ir pensioņāri, pastnieki, skolotāji, invalīdi, dažādas grupas, un katrai savas intereses. Un nevienā grupā nav tik daudz cilvēku, lai savāktu ļoti lielu parakstu skaitu par likumdošanas iniciatīvu. Latvijā nav tādas sociālas grupas, kurā būtu vairāk par kādiem 10–20 tūkstošiem cilvēku.

VĒLĒŠANU REZULTĀTI IR APŠAUBĀMI

DDD: *Tomēr, vai visi referendumu ir godīgi? Ja jau tauta var sanākt kopā un, kā jūs teicāt, nobalsot pret lielkungu vēlmēm, tad ir saprotams, ka lielkungi ļoti parūpēsies, lai referenduma rezultāts nesagrautu viņu plānus. Piemēram, referendumu par iestāšanos Eiropas Savienībā rezultāti, manuprāt, tika rupji*

“Vēlēšanu novērotāji ir koncentrējušies uz iecirkņiem – skatās uz nagiem, bet, kur tās balsis pēc tam paliek, kā tās tiek saskaitītas, to neviens “nepiederošs” pēc tam neredz.”

viltoti. Un kā ir ar vēlēšanām – vai tās, jūsuprāt, ir godīgas?

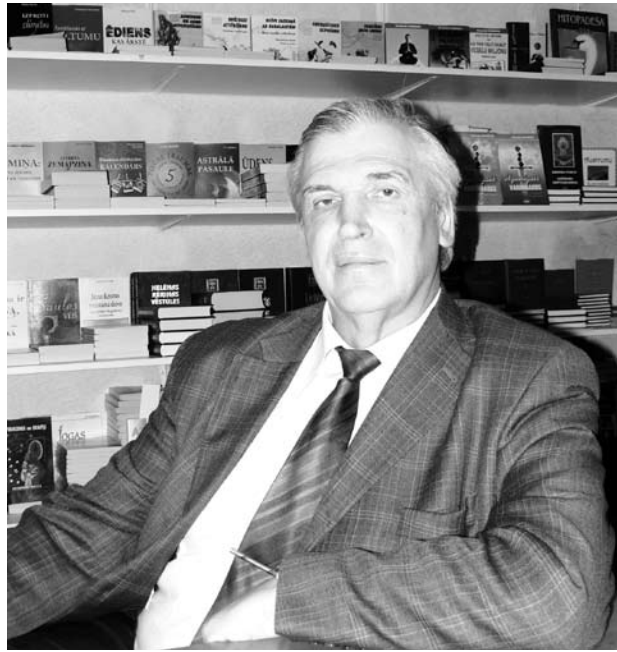
Ivars Redisons: Manuprāt, nav. Tiek izplatīts uzskats, ka latvieši ir stulbi – kā vēlēšanas, tā iebalso atkal vienus un tos pašus. Zināmu laiku arī man bija līdzīgas domas, ka cilvēki patiešām nesaprot, ko dara. Tas bija līdz brīdim, kad izveidojām vēlēšanu interešu apvienību “Sociālā reformu biedrība”.

Ideja ļoti vienkārša – katram cilvēkam ir daudz dažādu interešu, un viena daļa ir sociālās lietas. Tad kopā sanāk dažādu poli-

tisko uzskatu cilvēki, kas var vienoti rast risinājumu par šīm lietām. Izrunājam, ko vajadzētu, un tad katrs iet uz savu komandu un mēģina tās atrisināt. Kad bija vēlēšanu kampaņa, izsūtījām visiem 1000 kandidātiem vēstules – daļa atsakās, un mēs varējām rekomendēt: lūk, no šīs partijas atbalstīt šos, no tās partijas tos...

DDD: *Un rezultāts?*

I.R.: Notiek vēlēšanas,

un, protams, mēs interesejamies, kur tad tie mūsu kandidāti ir, skatāmies, kas notiek. Pirmais paziņojums – ievēlēti tie un tie. Pēc tam seko otrs paziņojums, un cipari jau sāk mētāties. Internetā bija ļoti interesanta sarakste ar Centrālo vēlēšanu komisiju par šiem skaitļiem. Vienu brīdi izrādījās, ka 19 000 biļetenu urnās ir bijis vairāk, nekā atnākuši vēlētaji...

DDD: *Jūsuprāt, rezultātu viltošana notiek elektroniskajā vidē, kur mēs nevaram pārbaudīt?*

I.R.: Protams. Vēlēšanu novērotāji ir koncentrējušies uz iecirkņiem – skatās uz nagiem, bet, kur tās balsis pēc tam paliek,

man nav ticības – tad tur nojukusi datorsistēma, tad tas un tas... Bet kā var būt tāda kārtība, ka no sākuma paziņo, kurš ir ievēlēts, pēc tam paziņo, cik aplokšņu bijis urnās, un beigās (pēc 2 nedēļām) saskaita, cik vēlētaji atnākuši. Nav loģiski.

Kad notika Eiropas Parlamenta vēlēšanas, labi atceros, ap pusdesmitiem vakarā (vēlēšanas bija līdz desmitiem) jau pavidēja, ka Godmanis varētu būt ievēlēts, bet balsis taču vēl nemaz nebija skaitītas!

DDD: *Tās sauc par “socioloģiskajām aptaujām”...*

I.R.: Tas ir iespaidošanas jeb zombēšanas paņēmiens.

DDD: *Roberts Klimovičs intervijā laikrakstam “DDD” teica: ja jau ar vēlēšanām šajā sistēmā varētu kaut ko mainīt, tad tās sen būtu aizliegtas. Jāpiekrīt arī jūsu teiktajam, ka šī ir viltus sistēma.*

I.R. Tieši tā. Tāpēc pašai tautai ir jābūt aktīvai, un katram jāatceras, ka arī viens ir karotājs!

*Intervēja
Līga Muzikante*

JAUNA GRĀMATA

Uzzini par savu veselību ieskatoties.

seja

Olga Dana
UZZINI PAR SAVU VESELĪBU, IESKATOTIES SEJĀ

Izrādās, viens vēriņš skatiens spogulī var pastāstīt par mūsu veselības stāvokli vairāk nekā stundām ilgas medicīniskās apskates.

Seja ir ne vien dvēseles spogulis, bet arī precīza mūsu veselības stāvokļa atainotāja. Acis, lūpas, ausis, deguns, mēle, zobi pavēstīs par organismā notiekošajiem slēptajiem procesiem, brīdinās par iedzimtām slimībām.

Turklāt ar šīs grāmatas palīdzību jūs varēsiet ne tikai laikus atklāt kaiti, bet arī novērst to. Talkā nāks tautas medicīnas vienkāršās receptes, autoru ieteikumi sejas ārstnieciskai punktu masāžai un vingrojumi.

DISKRIMINĀCIJA UN SALIEDĒŠANĀS

Turpinājums no 5. lpp.

Tas ir saistīts ar mana tēva manuskriptiem, kuras pamfleti izteikti asā formā (tieši, kā to pelnījuši) – okupanti, kangariskie politiķi, ilustrēta hronika par okupācijas periodu līdz 1995. gadam. Man, parastam ierindniekam bez pieredzes, atbalsta, slepeni sagatavojot izdošanas procesus, pastāvīgi klūpot pret šķēršļiem, bija zudušas cerības Latvijā izdot šo grāmatu. Ja nebūtu šīs kundzes, kura ar savu naudu man, svešam cilvēkam, palīdzēja grāmatas izdošanā, tad Latvijā grāmata nebūtu iznākusi.

Secināsim, ka cienījamā Veronika Lāce, būdama dziļi ticīga, palīdzēja man, kurš baznīcu redzējis pa gabalu. Uzticējās augstu ideju vārdā. Citādi izskatīties, te ir saskatāma patiesa inteliģence, nevis tāda, kuru sev piekarina pašreiz priekšējās pozīcijās izlaidušie savu spalviņu spodrinātāji.

Pieminot cienījamās mācītājus un kundzi, vēlos apgalvot, ka viņi nav vienīgie ticīgie, kuri iet uz Gaismu, nevis uz tumsu. Cīnās pret latviešu diskrimināciju Latvijā!

Neesmu Kristietis, neesmu Dievturis, bet pieņemu to, ko redzu kā labu latviskam latvietim.

Aicinu cienījamo Irēnu Saprovsku turpināt meklēt pazaudēto latviskuma pamatu nostiprināšanu kopīgi ar a.god. Tomariņu Kārli. Nostiprināt bez konfrontācijas, ar toleranci pret Kristiešiem – latviešu tautas interešu aizstāvjiem! Ja tas notiks, tad saliedēsimies ar vienā virzienā uz DDD ejošajiem, bez kā latviskai Latvijai nebūt!

Cik kokam zaru, tik katrs ir atšķirīgs. Tāpat arī cilvēki, taču virziens visiem ir stingri reglamentēts vienā virzienā – latviskas Latvijas atjaunošana ar DDD palīdzību.

Atšķirīgas, salīdzinot ar citām Latvijas raidstacijām, ir **“Radio Merkurs”** pārraides. Latvijas raidstaciju rasolā netrūkst so-

dāmu, valstiski nodevīgu tēmu. “Merkurs” meklē galveno, kvalitatīvo, svarīgāko! Personīgi es vismazāk gribētu, lai “Merkura” raidījumi noslidētu līdz tirgus līmenim.

Cik ilgi pastāvēs “Merkura” raidījumi? Kas būs to turpinātāji? Reiz bija Neatkarības kustība, Pilsoņu komitejas, Aizsargi, laikraksti, kā “Pilsonis”, “Pavalstnieks”. Individuāli aktivizēsimies un vienosimies, lai nezaudētu pozīcijas!

Cienījamais Aivars Gedroics saliek pa plauktiņiem uzticamības kārtībā. Taču “Merkurs” nav tā vieta, kur jāatgādina par cūku ganišanu, arī par zvanišanu. Kā tad nu būs bērnudārzs ar ambīcijām?

Pamācoši, īsi konsekvēnti izteicās a.god. Aivars Andersons par Jūrmalas Rūdi. Dialogs nenotiks! Viņš citus nedzird! Nesmu tik zinošs par pieņemto personu Jūrmalā, bet, kādu vārdu man lietot, viņu uzrunājot, lai neapvainojas, – biedrs vai kungs?

Ir mums “Latvijas Nacionālā fronte”, “Nacionālā Apvienība”, Aizsargi, Zemessargi – un ko tik vēl nevarētu uzskaitīt. Kvalitāte jāgrupē pa plauktiņiem. Cik plauktiņu, to rādīs nākotne. Katram plauktiņam savi griesti saskaņā ar apziņas līmeni. Katrs var darboties savā līmenī.

Juris Dobelis par māmām pamācībām teiktu: “Pamācītāju nekad nav trūcis, trūkst darītāju.” Uzdrošinās ieteikt (pamācīt) tikai tādēļ, ka esmu bijis arī darītājs. Nevienam neesam bez kļūdām – arī gudrākie. Tāpēc papildināsim kvalitāti.

A.god. Juris Lapinskis ir uzņēmies lielu atbildību un pelnījis dziļu cieņu, bet domstarpības, kuras ir cieņu aizskarošas, nedrīkst risināt raidījumā!

Visam līdz šim paveiktajam ir tikai nosacīta vērtība, ja nav sasniegts mērķis līdz galam.

To arī visiem latviskiem latviešiem, kuri par tādiem cīnās un cīnīsies, novēlu!

CELIES PĀRI PĀR ŠAUBĀM UN BAILĒM!

Turpinājums no 5. lpp.

Aivars Brīze: Šis attopas – jā, man nevajag tās galvassāpes par savu tautu, dabūšu vēl pa galvu, kam man to? Tā ir absolūta glēvulība, bailes – pat nezinu, kā to raksturot. Par vīriešiem viņus negribu saukt.

Cilvēku ir jāvērtē pēc darbiem. Ar vārdiem es varu būt rijā, bet ar darbiem – aizkrāsnē. Ne velti ir šāds sakāmvārds. Es kā mūziķis savu iespēju robežās cenšos kaut ko darīt, esmu parādījis savu stāju. Nesaprotu, vai tiešām tik daudz latviešu neko nesaprot un neredz – lai tad iebāž savus bailīgos degu-

kas tur notiek: tur neviens nevarēs darīt, ko grib. Tur spēku un kārtību dod ģimenes matriarhāts, kas nemaz nav slikti. Bet šeit jau nav vairs ne matriarhāts, ne patriarhāts – te ir ono – ne šis, ne tas. Pilnīgs ārprāts.

ATLIKTAIS PĀRBAUDĪJUMS?

Aivars Brīze: Godīgi sakot, par visu, kas šobrīd notiek Latvijā, esmu tik sarūgtināts, ka nevaru mierīgi skatīties ne televīziju, ne klausīties radio. Šie cilvēki nesaprot, kādu noziegumu

“Mūsu zeme pašreiz ir tik sarežģītās krustcelēs, kādās tā nav bijusi vēl nekad. Tas, ko varturi šodien dara ar mūsu tautu, ar mūsu valsti, ar mūsu zemi, ir vislielākais noziegums!”

nus kartē un paskatās, cik liela ir Latvija uz pasaules fona! Bet drosme aizstāvēt Taisnīgumu, savu tautu ir tikai 0,000... procentiem. Patiesībā šī pat nebūtu jāsauca par drosmi, jo tā ir normāla stāja cilvēkam, kurš apzinās, ka viņam ir sava Tēvija. Un tā tam ir jābūt.

Piemēram, francūzis – milzīga nācija, viņiem, protams, ir daudz vieglāk noturēt savu nacionalitāti, savu zemi, un viņi ir lepnī par to. Tāpat vācietis – viņš nebrauks ar “štrunta” franču vai amerikāņu mašīnu, viņš brauks ar savu – principa dēļ. Viņš nepirks citu sadzīves tehniku, tikai vācu.

DDD: Un izdarīs visu, lai arī citi nopērk vāciešu ražoto preci.

A.B.: Tieši tā. Viņi ir lepnī par savu Vāciju, un tādiem būtu jābūt arī latviešiem, lai, iebraucot Latvijā, ārzemnieki redzētu lepnu tautu. Aizbrauc uz Dienvidiem un paskaties,

viņi izdara pret savu zemi, un neapjēdz, kādas sekas tas nesīs viņiem pašiem.

DDD: Domā, ka nesa-

A.B.: Ja kādreiz sapratīs, tad var būt arī par vēlu. Viņi neapzinās, ka viss nāks karmiski atpakaļ – neizbēgami! Jebkura liela, globāla lieta jau ir kosmiska lieta, un par lielo devumu, mūsu zemi, kas mums uzticēta, – ja mēs nespējam to nosargāt, būs jāatbild. Arī es – negribu sevi nolikt ārpus tautas – nespēju nosargāt. Daru ko varu, bet neredzu veidu, kā visu ietekmēt. Varu uzrakstīt dziesmas, tās var atskaņot, un ceru, ka kaut kas līdz tautai nonāks. Bija laiks, kad tiešām šo vienotību jutām, bet kur tas viss tagad ir palicis?!

DDD: Tu droši vien runā par Atmosas laiku. Diemžēl šodien nevaram vairs pārbaudīt, cik gatavi uz upuri toreiz bija cilvēki. Iespējams, ka tad, ja būtu nevis jādzied, bet jāņem

rokās ieroči, daudzi tomēr nobītos. Līdz galam netika izcīnīta un atgūta brīvība, neatkarība. Viss izplēnēja dziesmās pie ugunskuriem...

A.B.: Tas jau tika nogriezts pašā saknē. Jūtot tautas spēka izpausmi, tā bija jāaptur.

DDD: Varbūt arī latviešu gatavība nebija tik pārliecinoša. Tautas frontē neviens tā isti nestājās līdz brīdim, kad atbrauca no Maskavas un pateica, ka drīkst.

A.B.: Protams. Bet visi jūsmoja: mēs esam varoņi, kā mēs cīnījāmies! Tās ir mulķības. Šādus papēmienu var izmantot, ja vairošs nespēj analizēt informāciju un nesaprot, kas viņiem īstenībā tiek stāstīts.

DDD: Diemžēl ir jāatzīst, ka mēs nezinām, kas būtu, ja tiešām būtu bijis jācīnās un sāktu līt asinis – vai būtu, kas cīnās?!

A.B.: Tik tiešām, vai būtu?

DDD: Protams, latvieši ir pierādījuši sevi kā labi cīnītājus – varam lepoties ar strēlniekiem, leģionāriem un nacionālajiem partizāniem. Tomēr pirms divdesmit gadiem radās tikai mīts par drosmi un gatavību cīnīties, reāla cīņa nenotika.

A.B.: Un šis mīts ir ļoti izdevīgs. Paldies, ka nebija asinis – “sakāvamies” ar dziesmām! Ļoti iespējams, ka tad, ja ienāktu Pleskavas desantnieki, pusstundas laikā visiem būtu bikses pilnas...

DDD: Varbūt nebūtu! Šī ir atliktā pārbaude. Tomēr bažas rada tas, ka daudzi, kas stāvēja uz barikādēm, tagad sēž Saeimā un ir ierēdņi, audzina jauno paaudzi. Redzam, kāda šodien ir izauguši šī jaunā paaudze.

A.B.: Tieši tā. Tie, kas lielās, ka uz barikādēm cīnījušies par brīvību, sēž un baidās, ka tikai kaut ko tagad nepasaka tādu,

ko nevajag. Viņi prātuļo: “Nu, vajag mierīgāk, nevajag nevienu aizskart, var taču pateikt – dāvaiķe, žiķe, draudzīgi!” Nevis – jūs te esat ieklīdēji, šī nav jūsu zeme, un jūs te atrodaties nelikumīgi, starptautiskie likumi un konvencijas paredz, ka jums, šeit iepludinātajiem kolonistiem, ir jābrauc mājās!” Bet ko viņi saka?...

DDD: To pašu, ko Sarmīte Ēlerte – ņemsim un integrēsim... Bet cik reizes mēs viņus integrēsim? Uz barikādēm integrējam, visus 20 gadus integrējam un tagad atkal integrēsim?!

A.B.: Uz kāda pamata mums viņi ir jāintegrē?! Kāpēc vācieši, baltvācieši, kuri te gadsimtiem dzīvojuši, aizvācās? Krievvalodīgie kolonisti Latvijā ir izmitinājušies tikai septiņdesmit gadus, bet uzvedās tā, it kā šī būtu viņu zeme.

Atmodas laikā es enerģētiski sajutu tautas pacēlumu, uzdrošināšanos – tā virmoja gaisā, bet lielais pārbaudījums nebija. Kaut gan “gaļas mašīnu” es noteikti neatbalstītu! Ja mēs spētu kā čečeni cīnīties par savu Tēvzemi, savu brīvību...

DDD: Diemžēl tauta pieļāva, ka Gorbunovs, Ulmanis, Godmanis un citi atstāj okupantus un kolonistus ar čemodāniem Latvijā.

A.B.: Protams. Vajadzēja virsnieku korpusu ar visām ģimenēm izmest no Latvijas – pat tas jau būtu atspaidis. Un par šo nodevību pret savu tautu būs jāatbild.

Bet, atgriežoties pie mūsu sarunas sākuma, gribu teikt, ka nevaru atbildēt par citiem, taču man ir ļoti žēl, ka cilvēki nesa skata iespēju, lai drosmīgi parādītu savu stāju. Viss taču ir atkarīgs no mums pašiem – no ikviena latvieša!

Intervēja Liene Apine

VĒSTULE

“PASAULES KLOĀKA”

PSRS laikā tika veidota “politiskā” nācija. Tagad Eiropas Savienībā ir iznīcinātas ražotnes un radīta patērētāju sabiedrība, izveidojot jaunu kolonizā-

cijas ekonomisko paveidu, lai pārpludinātu ar savām “erzacs” (vienreizējās lietošanas) precēm.

Šķietamajiem draugiem (ASV) pirmajā vietā ir savas savtīgas intereses – par pārējo ne silts, ne auksts. Reti ir istie draugi, kas saka: nedari tā, tas nav labi. Zagti, krāpņiki, kinoteātri nošaut nepatīkams dēļ, nogalināt savu klasesbiedru, lai redzētu, kā cilvēks mirst, alkoholisms, izlaidība, kas ir sodība ģimenēm, homoseksualisms – tik izplatīta šodien ir dažāda veida noziedzība un pagrimums. Cilvēka vērtība ir “ze-

mes mēslojums” tiem “izredzētajiem” (velna), kuri lemj par citu likteņiem.

Stāsta, ka vienā upē nevar iekāpt divreiz. Mēs reiz iekāpām dzidrā strautā (1918. gada 18. Novembra Latvijā), kuru saduļķoja Eiropas Savienība ar visas pasaules indīgo kloāku. Mums par to labi maksā ar kohēziju investīcijām, kuras iesaka citīgi patērēt.

Kā šoreiz izkļūt no šīs indīgās straumes, lai atkal sāktu dzīvot savā tirajā strautā, vai arī uz mūžiem pazudīsim tumšajā dzelmē?

Domāsim, darīsim, dzīvosim, jo nav mums jālien par pasaules radīto kloāku...

Dievs, Daba, Darbs!
“Kur radās vārds, ja nebija doma?”

Lilija Treice

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2012

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4, Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: SIA “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2